

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

Iulie 2007

O nouă SPERANȚĂ

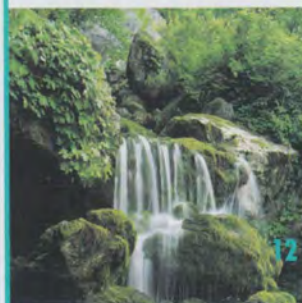

ODIHNĂ

pentru
trup și suflet

7

12

15

18

24

SUMAR

Editorial

- 3 Adevărul despre adevăr**
Gabriel Dincă

Stil de viață

- 4 Odihnă pentru trup și suflet**
Valeriu Gheorghii

- 7 Leac pentru oboseală**
Zenobia Niculiță

Spiritual

- 10 Ce faci cu talentul?**
Gheorghe Burlacu

- 12 De vorbă cu Tatăl ceresc**
Eugen Radu

Devoțional

- 15 Motorul slujirii**
Marius Necula

Interviu

- 18 O nouă speranță**
Gabriel Dincă

Experiențe

- 22 Minunile călăuzirii lui Dumnezeu**

Diverse

- 24 Confruntarea cu moartea**
Florian Ristea

Sănătate

- 26 Cancerul de prostată**
dr. Allan R. Handysides și dr. Peter N. Landless

Știri

28

Pagina copiilor

- 30 Sărmăluțe de vacanță!**
Oana Ghiga

De la inimă la inimă

- 31 Votăm pentru Sabat**
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să întâlnim
pe Domnul nostru Isus Hristos
prin prezentarea de experiențe ale
dragostei Lui nemărginite, prin
prezentarea de articole și știri,
ajutându-l astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXIV, IULIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Madan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

ADEVĂRUL despre adevăr

GABRIEL DINCĂ

In luna martie 2005, un grup de jurnaliști de la ziarul *Adevărul* au fost confrunțați cu o problemă de ordin administrativ. Lucrul acesta a făcut ca ziarele și televiziunile din România să vorbească câteva zile la rând despre criza de la *Adevărul*. Ba mai mult, pentru a atrage atenția publicului larg, jurnaliștii au folosit un joc de cuvinte plecând chiar de la numele ziarului, așa că multe publicații și televiziuni vânturau știrea cu lozincă „Adevărul despre adevăr”.

Lucrul acesta m-a condus cu gândul la întrebarea lui Pilat: „Ce este adevărul?” sau cine spune adevărul? Câte lucruri nu se spun și nu se scriu astăzi sub sigla adevărului, ca apoi să ni se spună adevărul despre adevăr sau poate să rămânem pentru totdeauna cu o minciună pe care s-o considerăm drept adevăr.

Deși poate niciunul dintre dumneavoastră nu ați fost în grupul acelor jurnaliști de la *Adevărul*, fiecare dintre noi suntem confrunțați, în fiecare zi, cu această problemă a adevărului despre adevăr. De fiecare dată când auzim ceva, ne întrebăm dacă este sau nu adevărat ceea ce am auzit. Oare dacă este scris chiar în ziarul *Adevărul* ar putea fi o minciună? Desigur că cel care este Tatăl minciunii a lucrat și va mai lucra nu numai în mass-media, ci și în viețile oamenilor cu un zel care va atinge apogeul în zilele sfârșitului. În Evanghelia lui Marcu, citim: „Căci se vor semna Hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei aleși” (Marcu 13,22).

Este important adevărul pentru noi?

Satana folosește orice metodă pentru a-i ține pe oameni departe de adevăr. Ascunderea adevărului, ascunderea realității, este una dintre primele sale tehnici în a crea o imagine falsă a lumii în care trăim și a-i conduce pe oameni pe un drum greșit. Prin ascunderea adevărului, Satana îi limitează omului libertatea de gândire, de alegere și de a lua decizii. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,32). Adevărul nu numai că ne va face liberi de prejudecățile și de gândirea noastră greșită, dar ne va face liberi față de păcat și ne va curăți și sfinți viața (1Petr 1,22; Ioan 17,17). Atunci când cel rău nu reușește să țină ascuns adevărul în întregime el va încearcă să limiteze pe cât posibil cunoașterea lui. Pentru acest lucru, își folosește întreg arsenalul de luptă pentru a ne ocupa timpul cu tot felul de lucruri bune, dar care ne răpesc posibilitatea cunoașterii adevărului prezent.

Dacă nu reușește nici în felul acesta să ne țină departe de adevăr, el va folosi o altă metodă, **relativizarea adevărului**. Această abordare modernă a adus multe roade pentru cel rău. Astăzi, mulți sunt afectați de acest virus, spunând că nu există adevăr absolut, că toate lucrurile sunt relative. Adepții acestei idei spun că ceea ce este adevăr pentru o persoană pentru alta ar putea să nu fie. Dar lucrul acesta nu este o noutate. Apostolul Pavel spunea de mult că: „Va veni vremea când oamenii nu vor putea suferi învățătura sănătoasă (adevărul)... ci își vor da învățături după poftele lor” (2 Tim. 4,3).

Iubim adevărul?

De curând, am citit într-o carte despre directorul unei companii, căruia i s-a făcut propunerea unei manevre de a scoate de pe piață o companie concurentă, în schimbul unei plăți. „Nici nu intră în discuție”, a răspuns directorul. După acest răspuns, vizitatorul lui insistă, oferind o sumă tot mai mare. În cele din urmă, directorul iritat s-a ridicat în picioare și, cu un urlat puternic, l-a dat afară pe vizitator din biroul lui. Secretarul care auzise toată discuția a intrat în biroul directorului, exprimându-și admirația pentru ceea ce făcuse. Dar directorul i-a replicat imediat: „Taci! Adevărul este că l-am dat afară atât de repede, fiindcă se apropia foarte mult de prețul cu care puteam fi cumpărat”.

Ce părere aveți? E adevărat că fiecare persoană poate fi cumpărată cu un preț? Pentru cât ați vinde adevărul? Dar înțeleptul Solomon ne spune că trebuie să facem altceva: „Cumpără adevărul și nu-l vinde” (Prov. 23,23). Chiar dacă Satana are oferte pentru fiecare, de la o ciorbă de linte până la tronul Egiptului și mulți au vândut adevărul pentru diferite motive – Adam și Eva pentru o făgăduință mincinoasă, Esau pentru o ciorbă de linte, Petru din teamă și rușine, Iuda pentru 30 de arginți – Dumnezeu ne invită să păstrăm și să trăim adevărul. De altfel, nu-l putem păstra decât trăindu-l. De ce milioane de oameni vor fi înșelați de toate amăgirile și minciunile lui Satana? Pentru că „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (2 Tes. 2,10 u.p.).

Dacă iubim adevărul, îl vom căuta și-l vom găsi, îl vom prețui și vom fi dispuși să renunțăm cu bucurie la tot ce avem pentru a-l cumpăra, vom fi schimbați de el și vom fi nerăbdători să-l mărturisim. ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

Odihnă pentru trup și suflet

VALERIU GHERGHIȚĂ

*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.
(Mat.11,28-30)*

Zilele trecute, intrând într-un birou al instituției unde lucrez, am zărit un frumos calendar ilustrat, aflat pe masă în mai multe exemplare. Unul dintre exemplare mi-a fost oferit în dar. Pe prima lui contrapagină se afla o meditație ce mi-a captat atenția prin informația următoare: prima zi întreagă din viața omenirii a fost o zi de odihnă! O zi de odihnă prin închinare: odihna Sabatului!

Odihna - darul lui Dumnezeu

Cunosc din copilărie acest fapt, dar mi s-a părut că-mi apare acum într-o lumină deosebită. Am intuit că Atotînțeleptul Creator ne-a oferit acest cadou valoros în cadrul primului pachet de daruri destinate omenirii, deoarece știa cât de necesar, indispensabil, ne este. Procesul de degradare

a făpturii umane încă nu începuse și totuși odihna era necesară, pentru că ea face parte din completul de factori ce determină viața, sănătatea și echilibrul ei. Este evident că, după demararea degradării induse de păcat, odihna a căpătat valențe mult mai ample, pe care Proiectantul divin le-a avut în vedere din capul locului.

Ca să beneficiem integral de funcția acestui dar, avem nevoie să-i cunoaștem caracteristicile proprii: structura și modul de acțiune și să-l definim cât mai precis. Dicționarele sunt foarte laconice în această privință. Unul dintre cele consultate de mine nici nu menționează termenul. Altele îi expun doar parametrii exteriori, vizibili: o stare de întrerupere temporară a activității, în vederea recuperării energiei consumate. Dar nici unul dintre ele (am consultat vreo șase dicționare lingvistice) nu abordează parametrii de fond, intrinseci, ai odihnii; căci, de fapt, odihna nu este o stare, ci un proces, care se desfășoară pe coordonate deosebite

ale activității curente, obișnuite. Pentru organism în ansamblul său, ea nu este o încetare a mișcării, ci o alternare a unei forme de mișcare cu o altă formă de mișcare; o alternare a mișcării structurilor mari, vizibile, cu mișcarea structurilor mici, invizibile, fapt care dă aparența de nemișcare. Căci recuperarea energiei se realizează prin procese active, complexe, desfășurate în structurile microscopice și submicroscopice ale organismului.

Motoarele refacerii

Așa stând lucrurile, urmează că pentru realizarea odihnei nu e suficientă o simplă staționare – oprire din mișcare – ci, paralel cu aceasta, e necesară o pornire a motoarelor refacerii structurilor consumate în cursul acțiunii. Dar ce energie mișcă aceste motoare? Aici e miezul problemei, căci motoarele sunt multe și toate au nevoie de energie specifică și de bună calitate, de intensitate corespunzătoare. Dacă spre a te odihni ar fi suficient să te așezi la orizontal un oarecare timp, puțini oameni ar întâmpina obstacole în străduința de a-și asigura odihna. Refacerea ar fi foarte simplă. Dar, dacă pentru odihnă sunt necesare resurse vaste de energie, atunci problema odihnei devine mai complexă, astfel că nu ne mai mirăm de dificultatea obținerii ei în atâtea cazuri. E nevoie deci de un anumit cadru optim pentru desfășurarea acestui proces; surse variate de materii prime și de energie; apoi un program sau un proiect de lucru și un meșter care să-l lanseze la timpul potrivit, să-l dirijeze și să-l supravegheze.

Cugetând la toate acestea, înțelegem mai bine de ce Creatorul a inițiat acest complex încă de la început. A întrerupt activitatea de creație, pentru ca să se ocupe în mod activ de odihna noastră. A conceput un cadru potrivit pentru aceasta – o întrerupere a activităților mari, vizibile, pentru a ne putea concentra atenția la cele invizibile, lăuntrice, sufletești și spirituale. Apoi a legiferat totul,

pentru ca niciodată să nu ne lipsească odihna, cu derivatele ei: sănătatea, viața. Și, pentru că totul se derulează frumos când coordonatorul dirijează bine, El S-a oferit să petreacă ziua de odihnă împreună cu noi. Mai bine zis, s-o petrecem la El acasă, în Casa Lui, în condiții de excepție. Venind la noi mai târziu, aici în valea suferințelor, El a reiterat invitația: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.”

Să nu uităm deci: odihna se dă, se primește, nu survine de la sine prin simpla staționare, nemișcare. Iar Cel ce o dă, Cel ce dirijează acest proces, îi pune și clauză: „Învățați de la Mine”.

*„Găsiți-vă odihna
spiritului în
frumusețea, liniștea și
pacea naturii. Lăsați
ochii să poată poposi
asupra câmpurilor
verzi, a crângurilor și
a dealurilor.
Priviți cerul albastru,
neînnegurat de
praful și fumul
orașelor și respirați
aerul înviorător al
cerului.”*

Ellen White, Căminul adventist, p.119

Se pare că prietenul meu, care mi-a înmănat chiar azi câteva versuri compuse de el, cu ocazia șederii pentru câteva zile în Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă – Herghelea, a înțeles bine cele de mai sus, pe care le exprimă atât de frumos astfel:

*Prieten scump, ce cauți astăzi vindecare
În mijlocul acestei lumi fără de nobil țel,
Adu-ți aminte-acum: Hristos e alinare!
Viața Lui să-ți fie sfânt model.*

*Nu viață de buzur, ci sfântă cumpătare
E voia lui Hristos, precum și voia mea;
Căci Dumnezeu vrea bine pentru fiecare
Fixând ce să mâncăm și ce-i util a bea.*

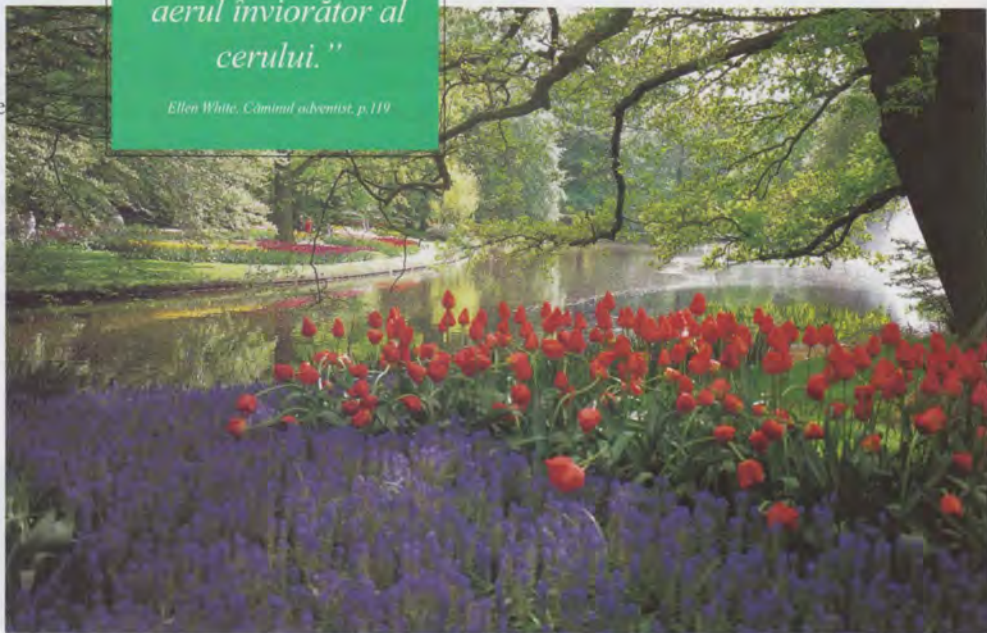
*Și cât elan și câtă multă-nvățătură
Prin servii Săi ne dă Cel Dumnezeu de sus:
Cum să ne punem frâu la inimi și la gură
Dacă dorim să-ndepărtăm... ce e în plus...*

*Rețetele de hrană și rețeta mântuirii
Ce-aduc succesul garantat, de viață bună,
Au legătură-n Cartea Sfântă – a iubirii.
Ah! Ce frumos, ce sănătos, ce dulce sună!*

(Mircea Todorean – Todirești, Suceava)

Obstacole în calea odihnei

Odihna, care este un proces de refacere, realizează alinierea din nou a tuturor structurilor la modelul inițial, stabilit prin actul creator. Uneori, alinierea nu e ușoară; întâmpină obstacole. Pentru depășirea celor mai multe dintre ele este necesară o forță deosebită, pe care El Se oferă să ne-o transmită în cadrul amintit. Unele forțe ni se transmit prin aerul pe care îl respirăm și de care nu ne

putem lipsi în momentele de odihnă. Pe altele le primim prin intermediul alimentelor, ai căror nutrienți sunt păstrați cu grijă în depozitele organismului, ca să poată fi preluați la timp în momentele de repaus.

Sunt însă și forțe pe care le procurăm pe calea relației: fie cu cei din jurul nostru – rude, prieteni, sfătuitori – fie pe calea relației cu Creatorul, stabilită pe calea studiului cărții naturii, a Cărții sfinte și a rugăciunii. Iată de ce structura zilei de odihnă, concepută din start de Creator, e așa de potrivită, de bine venită – o zi de relație cu El, cu natura și cu cei din jurul nostru. O zi de dărmare a obstacolelor dintre noi și El, dintre noi și semenii, așa cum spune prorocul Isaia: „Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară... (Is. 58,9). Va să zică, nu o zi de nemișcare, de trândăvie, de simplă întrerupere a activității!

Câteva dintre experiențele zilelor trecute mi-au reamintit valoarea acestui cadru. Stăteam de vorbă, în contextul consilierii, cu o femeie tânără, care a cheltuit mulți bani pe la medici, ca

de clar și de sugestiv câteva dintre clauzele puse de Dumnezeu procesului de reabilitare a noastră; de realizare a odihnei noastre. La scurt timp după aceea, în camera pentru consiliere a intrat o persoană ce ascultase mesajul de la devoțional și care a întrebat foarte simplu, liniștit, dar cu toată seriozitatea, asemenea celor din ziua de Rusalii: „Ce să fac spre a-mi recăpăta odihna în cazul meu particular...?” Înțelesese că sunt niște bariere ce trebuie să fie dărâmate și voia cu sinceritate să le înlăture. Judeca așa de clar de la cauză la efect.

Într-o altă zi, o altă persoană, a cărei viață fusese marcată de multe crize oarecum convulsive, de origine rămasă neidentificată cu ocazia mai multor consulturi medicale, a poposit în acest loc după o călătorie neanunțată. A insistat să o primim, deși nu mai erau locuri libere. Am căutat o modalitate de a-i admite cererea, întrucât se părea că nu va mai putea reveni altădată, și a rămas. Eram conștienți de riscul asumat de ambele părți. Însă cadrul de aici, relația cu semenii marcați

urmă la acei ani, mi-e rușine de foarte multe fapte și nu-mi pot ierta vina de a le fi săvârșit”. Ca să-l ajute să iasă din acest impas, care în plus îi fura odihna, un prieten i-a amintit: „Cine ești tu de vrei să-ți ierți păcatele? Nu tu trebuie să le ierți. Ele trebuie să fie iertate de Dumnezeu, iar iertarea să fie confirmată de biserică”. A înțeles și, curând, așa a făcut. A mărturisit păcatul săvârșit față de biserică, în fața bisericii. Concis și clar. Biserica l-a iertat mai expeditiv decât se aștepta el. Evident, pentru că și Dumnezeu l-a iertat în asemenea cadru. Știm bine că nu există păcat adus în fața Lui, cu câință reală, pe care El să nu-l ierte. Astfel a recăpătat odihna și mai mult decât atât, o nouă putere de a-L sluji cu râvnă pe Mântuitor. A simțit că Domnul Hristos S-a aplecat, a adunat cu dragoste cioburile vasului vieții sale, spart prin păcătuiere, și i-a refăcut vasul.

Odihna mântuirii

De ce sunt încă mulți oameni, mulți creștini chiar, care n-au odihnă? Pentru că n-au înțeles ce înseamnă odihna adevărată odihnă despre care vorbește așa de clar apostolul Pavel în Epistola către Evrei, cap. 4 – odihna mântuirii. Deși poate fi groaznic de rușinos a recunoaște păcatul, uneori în public, ca Petru, „procesul” odihnei nu poate demara – câtă vreme „stai”, cum zice dicționarul... cum zic oamenii. Scoală-te și, în puterea Domnului, dărâmă bariera neregnoașterii greșelii, a păcatului. Așa „cum zice Scriptura” (Ioan 7,38). Atunci vei găsi odihnă – odihna mântuirii – care va marca celălalt capăt al istoriei omenirii, după spusele prorocului Isaia: „În fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea” – ca dovadă a obținerii odihnei mântuirii și condiție a perpetuării ei veșnice. Du-te și fă și tu la fel, ca să ai indispensabila odihnă. ■

*Scoală-te și, în puterea Domnului, dărâmă
bariera neregnoașterii greșelii, a păcatului...
Atunci vei găsi odihnă – odihna mântuirii, care
va marca celălalt capăt al istoriei omenirii...*

și femeia din Evanghelie, pentru a regăsi puterile pierdute în cursul unei depresii de lungă durată. Am identificat împreună cu ea câteva bariere interpușe între ea și Domnul ei, în cadrul relației conjugale. Ne-am rugat împreună, cerând iertare pentru vina ei și statornicie pentru viitor. S-a integrat apoi din plin în grupul care studia legile sănătății și discuta experiențe valoroase ale trecutului, grup care mereu cânta și-L lăuda pe Dumnezeu. Într-un timp record, odihna ei a revenit. Pacea s-a reînstatat în sufletul ei, iar bucuria pe fața ei. Restul programului de tratament a dat roadele sale mult așteptate.

În aceeași zi, la devoționalul de dimineață, am prezentat cât am putut

de simțământul dependenței de Dumnezeu și al recunoașterii față de El, a făcut să apară surpriza: crizele ei n-au mai apărut deloc, iar bucuria adusă de noua conjunctură a făcut-o capabilă să se odihnească bine și să emane voie bună la fiecare pas. Îndepărtarea unor bariere relaționale, a jucat și în acest caz un rol bine definit.

Cu trei zile în urmă, am avut ocazia să aflu experiența unui valoros slujitor al Evangheliei, care avea la activul său o perioadă din viață, în care l-a întors spatele lui Dumnezeu și a rănit pe mai mulți semenii prin activitatea sa subterană... Aflat în prezent în fața unor circumstanțe noi, neanticipate, spunea: „Privind în

dr. Valeriu Gheorghită,
Capelan CSMPR
– Hergheia

Leac pentru oboseală

ZENOBIA NICULIȚĂ

In fiecare an există o perioadă când totul – de la zgomotul tramvaielor până la cireșele vesele de pe tarabele vânzătorilor – are un iz pregnant de vacanță. Și oricât de lungă ar fi această perioadă, concluzia părinților și a copiilor deopotrivă rămâne neschimbată: vacanța mare e prea mică. Un articol despre oboseală poate părea, în acest context, o notă care sună fals, așezată din greșeală într-un cântec scris în gama „odihnă majoră”. Și poate că așa ar sta lucrurile, dacă nu ni s-ar întâmpla din ce în ce mai des să întâlnim, pe drumul spre casă, oameni care, ca și noi, par că-și trag după ei ființa într-un efort disperat de a asculta de ritmul din ce în ce mai nemilos al vieții cotidiene.

În aceste condiții, este nevoie de o analiză severă, până la disecție, a „monstrului” cu care ne luptăm încă din primele clipe ale dimineții: oboseala.

A fi obosit – o experiență de mai multe feluri

Așa cum se întâmplă cu toate fenomenele care ne sunt foarte comune, oboseala este dificil de definit sau descris, deși fiecare dintre noi o cunoaștem foarte bine și am simțit-o de nenumărate ori. În general, oboseala este un fenomen reversibil, strâns legat de nivelul energiei persoanei și care se manifestă prin senzații specifice, prin scăderea atenției și a randamentului activității fizice și intelectuale. În cele mai multe dintre cazuri, o perioadă de odihnă adecvată conduce la refacerea organismului și la dispariția tuturor senzațiilor asociate oboselii.

Și dacă bunicii celor mai mulți dintre noi nu cunoșteau decât frângerea în munca pământului, care își găsea remediul natural în fiecare seară, sub cerul instelat al verii

sau lângă căldura plină de povești a sobei, pentru noi, călători grăbiți într-un alt secol al vitezei, oboseala a devenit o experiență metamorfozantă, ale cărei forme ne atacă atunci când suntem cel mai puțin pregătiți. Cea mai simplă clasificare cuprinde următoarele forme:

Oboseala musculară este determinată de efortul muscular și este specifică tuturor persoanelor care desfășoară o muncă ce implică mișcare sau efort fizic de orice natură;

Oboseala posturală este determinată de dificultățile întâmpinate de circulația sangvină datorită păstrării aceleiași poziții un timp îndelungat; ea este specifică persoanelor care au o muncă sedentară sau care petrec mult timp în picioare, dar fără mișcare;

Oboseala neurosenzorială (auditivă, vizuală) este cauzată de suprasolicitatea simțurilor, specifică persoanelor care locuiesc în orașe aglomerate, petrec mult timp în fața micului ecran sau a monitorului sau lucrează în medii poluate fonic;

Oboseala psihică este determinată de factori de natură psihică (în special stresul); este atât de răspândită și de variată, încât a devenit subtil, dar sigur, o modă. Orice discuție banală, care începe cu „Ce mai faci?” continuă, aproape inevitabil cu „Sunt atât de ocupat(ă) și de stresat(ă). Abia mai fac față oboselii...”.

De ce? ... și dincolo

Odată ajunși prizonierii epuizării care ne macină dinăuntru ființei, singura modalitate de scăpare, este aceea de a ne așeza față în față cu noi înșine, pentru a înțelege de ce și cum am ajuns aici. Această analiză trebuie să treacă dincolo de clișeele binecunoscute și suprautilizate („Sunt foarte ocupat(ă)”, „E normal să fiu așa, pentru că realizez atât de

multe", „Nu-i nimic, toată lumea e obosită, așa e societatea în care trăim"). E nevoie să identificăm, să arătăm cu degetul, și apoi să luăm măsuri cât mai corecte și, poate, radicale împotriva celor care ne jefuiesc în mod constant de energiile trupului și ale sufletului, lăsând ca trăirea noastră să treacă printr-o zonă dezolantă a unui deșert interior.

Îată-i pe cei mai importanți dintre „inculpați", așezați pentru identificare, într-o formă sistematizată:

◆ *Stări patologice ale organismului.*

Aceasta este prima cauză a oboselii care trebuie verificată, deoarece există o serie de boli pentru care, la un moment dat, singurul simptom vizibil este acea stare de oboseală inexplicabilă și cronică. Aici se înscriu o serie de tulburări, de la miopia, tulburări hepatice, boli pulmonare, anemie până la una dintre cele mai temute – cancerul.

◆ *Tulburări ale somnului.* Privarea prelungită de odihnă prin somn conduce la scăderea memoriei, chiar la amnezie, infecții și în final la moarte.¹ Importanța unui program corespunzător și regulat de somn este adesea neglijată, cu efecte nefaste asupra funcționării fizice și psihice a individului. Chiar și o mică creștere sau reducere a perioadelor de somn poate afecta performanța. De exemplu, în aprilie, în prima zi de luni după modificarea orei, când se pierde o oră de somn, numărul de accidente rutiere crește cu câteva procente, iar în octombrie, în prima zi de luni după ajustarea orei, când oamenii câștigă o oră de somn, numărul de accidente este mai scăzut decât de obicei. În mod surprinzător, prea mult somn are efecte asemănătoare, inducând o stare inexplicabilă de oboseală.

◆ *Vârsta.* Pare evident că o persoană în vârstă va obosi mai repede, la aproape orice tip de activitate, decât tinerii. Totuși, acest avantaj aparent al tinerilor poate fi demontat de un antrenament susținut și constant la orice vârstă. Având în vedere că tinerii petrec din ce în ce mai mult timp în fața calculatorului și din ce în ce mai puțin în natură sau în sala de sport,

fabula iepurașului zglobiu și a broscuței țestoase perseverente își găsește aplicație și în ceea ce privește cursa împotriva oboselii.

◆ *Greutatea corporală.* Nu este nevoie de multe cunoștințe medicale sau matematice pentru a face următorul calcul: un ponei, nevoit să tragă după sine o căruță încărcată, va cădea de oboseală pe drum, în timp ce același ponei, purtând în spate o greutate echitabilă sub forma unui copil de câțiva anișori, se va achita cu succes de sarcina plăcută de a-l duce la destinație. Alături de efectele nefaste, deloc de neglijat asupra sănătății, obezitatea acționează și ca un factor care sporește inutil fatigabilitatea individului. Pe de altă parte, dacă este să rămânem în contextul ilustrației de mai sus, același ponei, dacă este malnutrit, nu va avea mușchii necesari să-și poarte corespunzător nici măcar propria greutate și va cădea de oboseală înainte de a ieși din grajd.

◆ *Stil de viață sedentar.* Cel mai adesea, stilul de viață sedentar asociază o serie de factori care contribuie la un nivel ridicat al oboselii: obezitatea, lipsa exercițiului fizic, o nutriție inadecvată, mult timp petrecut în fața televizorului sau lucrând la calculator. Probabil că cel mai important dintre aceștia este lipsa exercițiului fizic. Profesiile celor mai mulți dintre noi (și cele mai râvnite, de altfel) nu implică decât puțin efort

fizic, iar timpul care de mult nu mai este răbdător cu oamenii nu ne lasă prea multe ferestre pentru a ne antrena mușchii corpului și ai inimii. În mod paradoxal, putem spune că suntem obosiți tocmai pentru că nu ne obosem atât cât trebuie și cum trebuie.

◆ *Condițiile de lucru.* În mod evident, nu pot fi neglijate toți factorii pe care îi implică profesia aleasă și condițiile de lucru: efortul intelectual intens sau prelungit, programul de lucru (ture de noapte sau program prelungit), monotonia, rutina, lipsa de spațiu și de intimitate a locului de muncă, zgomotul, precum și dificultatea sarcinilor de serviciu. Unele dintre aceste condiții pot fi remediate, altele nu. Dacă în urma tuturor modificărilor și a eforturilor de a face față oboselii nu reușim să ne echilibrăm, poate că este necesară o reconsiderare serioasă a locului de muncă și a alternativelor. Este posibil să descoperim că, de fapt, plătim mai mult decât primim de la slujba care ne acaparează o parte atât de mare din existență.

◆ *Situații dificile și stresante.* În această categorie intră o serie de evenimente care rămân, de cele mai multe ori, dincolo de posibilitățile noastre de prevenire: divorț, schimbarea domiciliului, nașterea copiilor, boala sau moartea unui membru al familiei, schimbări și conflicte la locul de muncă, aglomerarea mai multor termene limită.

◆ *Factori psihici.* Cel mai dificil de identificat sunt acele stări care și-au făcut loc în forumurile interioare ale ființei noastre, „virusându-ne" cele mai fine programe de reglare a emoțiilor și a sentimentelor. Este vorba despre stres, șoc emoțional, anxietate, dezamăgire, lipsa satisfacției, lipsa unui scop (demobilizarea), îngrijorare. Toate aceste răspunsuri ale propriei ființe la situațiile dificile și stresante, atunci când sunt disproportionale și greu de controlat, creează „furtuni emoționale" care ne descarcă energia, epuizându-ne. Un alt paradox psihologic este faptul că și plictiseala naște tot oboseală. Atunci când mintea nu este antrenată în activități constructive, care să ofere

un scop și o finalitate muncii zilei, același dușman demobilizant, numit oboseală, ni se cuibărește în minte și în inimă.

Căzuți de oboseală

În fiecare zi ne luptăm cu stresul și cu toate condițiile dificile, astfel încât ni se pare că nu vom reuși să trecem cu bine prin toate. Totuși, în ziua următoare, ne adunăm toate resursele și o luăm de la capăt, cu același elan. În toată această zbatere care riscă să devină goană după vânt, există un loc în care ființa noastră cea mai firavă cade epuizată, fără a avea resursele necesare pentru a o lua de la început. În fața acestui pericol al epuizării spirituale, apostolul Pavel avertizează: „Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Ev. 12,3).

Din nefericire, o dată răpuși în drumul spre Casă, nu se mai găsește nici un strop de putere pentru a continua drumul. Și aceasta pentru că oboseala spirituală este simptomul unei boli incurabile, numite „păcat”. Drept urmare, Cartea Sfântă trece dincolo de aparențe pentru a ne arăta că oboseala credinței este o alegere deliberată cu efecte dezastruoase: „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: 'În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră'. Dar n-ați voit, ci ați zis: 'Nu! Ci vom fugi pe cai!' De aceea veți și fugi! 'Vom călări pe cai iuți!' De aceea cei ce vă vor urmări vor fi și mai iuți!” (Is. 30,15.16)

Cu o extraordinară pătrundere psihologică, aceste texte redau, printr-o imagine alegorică, situația omului din toate timpurile într-o întrecere continuă cu propria viață epuizantă. În mod surprinzător, dușmanul veșniciei noastre a găsit cele mai dibace forme de a aduce în centrul vieții noastre spirituale, la un alt nivel, toate condițiile de pe urma cărora suferim de oboseală. Este vorba de lipsa odihnei periodice, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o pentru refacere, ca o ocazie

Poate că drumul sfințirii ne pare un munte de netrecut pe care ne luptăm să-l cucerim și, obosiți, ne așezăm toată truda în locul din care am pornit. Atunci este momentul să înțelegem că orice efort propriu de a merita premiul de la capătul căii nu e decât deșertăciune.

nemeritată de reînnoire a puterii.

„Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică” (Lev. 16,31).

Poate că o privire în oglinda Cărții lui Dumnezeu ne va arăta că, din punct de vedere spiritual, greutatea ne este deformată. Fie că suferim de infometare de pe urma hranei luate în grabă, în cele cinci minute de studiu și rugăciune de dimineață, fie că ne-am îmbuibat cu toate învățăturile bune, fără a dăruia nimic mai departe, situația este la fel de necruțătoare. Și dacă în viața fizică sedentarismul este un ucișag lent, în ceea ce privește „lipsa de antrenament duhovnicesc”, efectele sunt imediate și greu de remediat. Poate de aceea marele apostol al neamurilor ne avertizează: „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Gal. 6,9).

Dacă privind în urmă la anii trecuți de la bucuria legământului, ne simțim bătrâni și obosiți de așteptare, probabil că n-am conștientizat încă faptul că am rămas de mult în urmă, fiindcă în armata lui Mihail nu este loc decât pentru tineri, cu ochii mereu ațintiți spre Marele Model. „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși, omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi” (2 Cor. 4,16).

Poate că drumul sfințirii ne pare un munte de netrecut pe care ne luptăm să-l cucerim și, obosiți, ne așezăm toată truda în locul din care am pornit. Atunci este momentul să înțelegem că orice efort propriu de a merita premiul de la capătul căii nu e decât deșertăciune. Este momentul să ascultăm cuvintele celor doi mari înțelepți ai Bibliei: „Mai bine o mână

plină de odihnă, decât amândoi pumnii plini de trudă și goană după vânt” (Ecles. 4,6). „Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Ev. 4,10).

Iar atunci când, trecuți prin încercări, după ce am luptat cu toată inima, ni se întâmplă să ne prăbușim în deznădejde ca Ilie, dincolo de căderi și disperare, prin toate furtunile sufletului răzbate una dintre cele mai frumoase promisiuni ale Bibliei: „Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie” (Is. 32,17).

Despre vindecare

Fiecare seară trăită se așterne peste o căutare de vindecare a trupului trudit, a minții și a sufletului. Atunci când oboseala ne-a prăbușit pe drum, există un singur leac – același pentru toți cei care-l cer: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat. 11,28.29) Vindecarea promisă este deplină, pentru că Isus Se apleacă asupra fiecăruia pentru a-i recrea Chipul în suflet și apoi, să intre împreună în odihna promisă. „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă” (Ex. 33,14). ■

¹Wade C., Travis C. (1998). *Psychology*, edit. Addison-Wesley Educational Publishers, p. 172.

Zenobia Niculiță,
psiholog,
ITA Cernica

Ce faci cu talantul?

GHEORGHE BURLACU

Un membru al bisericii, surd și mut, în fiecare ocazie era prezent la serviciile divine. Într-o zi, cineva l-a întrebat de ce merge la biserică, dacă nu aude și nu poate spune nimic. Omul nostru a răspuns fără să se gândească: „Vreau ca lumea să știe de care parte sunt și talantul meu să fie pus în slujba lui Dumnezeu”. Mă uimește acest răspuns și mă întreb cum ar arăta biserica mea, dacă toți am trăi în așa fel ca lumea să știe de care parte suntem, iar cerul să fie plin de bucurie, pentru că darurile lui Dumnezeu sunt puse „la schimbător”.

În parabola talanților, Mântuitorul vrea să ne conștientizeze de răspunderea pe care o avem față de darurile încredințate nouă de Dumnezeu (Mat. 25,14-30). În această parabolă sunt trei aspecte importante ale Planului de Mântuire, din care avem de învățat fiecare.

1. Prin jertfa Sa, Isus Hristos a întemeiat Împărăția Harului unde suntem chemați fiecare să fim colaboratorii Săi.

Domnul Isus Hristos, Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului cu tot ce este pe el, a luat natura umană pentru a muri în locul păcătosului, pentru a-i salva pe oameni de sub puterea întinericului și pentru a ne fi model în toate lucrurile. (Ev. 2,14.15). Referitor la acest lucru, Ellen White spune: „Urmașii Domnului Hristos au fost răscumpărați pentru slujire. Domnul ne învață că scopul real al vieții este slujirea. Domnul Hristos a fost muncitor, și tuturor urmașilor Săi le-a dat legea slujirii – slujirii lui Dumnezeu și a semenilor lor. Aici, Domnul Hristos a prezentat lumii cea mai înaltă concepție a vieții ce a fost cunoscută vreodată.

Slujitorilor Săi, Domnul Hristos le încredințează 'avuția Sa' – ceva ce trebuie să fie pus la schimbător pentru El". (Parabolele Domnului Hristos, ed. 1980, p. 257)

Mântuitorul a plecat la ceruri, dar i-a lăsat aici pe ucenici să continue lucrarea Lui. În 2 Corinteni 5,18-20, apostolul Pavel spune că „ne-a încredințat slujba împăcării” și, mai mult decât atât, „suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos”.

Îmi aduc aminte de la școală că, atunci când lipsea profesorul de la oră și îmi spunea să rămân în locul lui și să am grijă ca totul să fie bine până se întoarce, aveam o mare bucurie și simțeam că mi se face o onoare deosebită. Isus a plecat pentru un timp și m-a lăsat pe mine și pe tine în locul Lui și, odată cu aceasta, ne-a împuternicit pentru lucrurile pe care trebuie să le facem.

În anul 1992, am închiriat la școală o sală de clasă unde au venit peste 30 de persoane pentru „Seminarii de Apocalipsa”. Cu puțin timp înainte de începerea seminarului, au venit preotul și câțiva oameni din consiliul bisericesc pentru a întrerupe desfășurarea programului. După multă discuție, m-a întrebat cine m-a împuternicit să prezint Apocalipsa. Am deschis Biblia la Matei 28,18-20 și, când am început să citesc, toți au făcut liniște. Am simțit o putere deosebită în aceste cuvinte, preotul s-a înroșit neștiind ce să mai răspundă, apoi a plecat și am continuat cu seminariile.

„Dumnezeu procură armele... suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. El ne pune la îndemână toate înlesnirile, toate armele spirituale pentru dărâmarea întăriturilor lui Satana. Prezența adevărului așa cum este în Isus” (Ellen White, *Scrisoarea 105*, 1893). Este o mare responsabilitate, dar în același timp și un mare privilegiu să lucrezi în locul lui Isus, care va răsplăti pe cei care au pus talantul în slujba Lui.

2. Dumnezeu cere de la fiecare să lucreze potrivit cu talanții încredințați.

Dumnezeu a împărțit darurile Sale „fiecăruia după puterile lui”. Dacă fiecare am înțelege lucrul acesta, câtă armonie ar fi în slujire, în toate departamentele bisericii! Nimeni n-ar trebui să fie îngrijorat de felul sau de numărul talanților primiți, pentru că ei se pot înmulți prin folosirea cu credincioșie a celor pe care i-a primit. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem mereu este: **Ce fac cu talantul meu?**

„Unii care nu au decât un talant, au impresia că nu pot face nimic cu el. Ei îngroapă talantul în pământ, așa cum este, și, pentru că acesta nu sporește, ei murmură împotriva lui Dumnezeu. Dar, dacă ar folosi iscusința care le-a fost dată, talantul lor s-ar dubla. Doar printr-o credincioasă folosire a lor, talanții sporesc. Pe măsură ce folosim cum trebuie posibilitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu, El ne mărește capacitățile de slujire.” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 190)

Ce gând solemn! Lucrând cu credincioșie, potrivit cu darurile primite, ele se pot înmulți și lucrătorul umil poate ajunge pe cele mai înalte culmi ale succesului. Răsplata nu va fi, în primul rând, după mărirea lucrului sau după numărul talanților, ci direct proporțională cu credincioșia lucrului făcut. Cel care a primit un talant „s-a dus și l-a îngropat în pământ”. Mă întreb de ce l-o fi îngropat. Ar fi vrut și el cinci? S-a simțit nedreptățit? A văzut un favoritism din partea stăpânului? O fi zis în inima lui: „să lucreze ceilalți”? Robul acesta este oare și azi în biserică? E posibil ca cineva să spună sau să gândească: „Dacă aș fi eu în comitet, la Conferință, la Uniune...”

Ellen White spune: „Ei greșesc gândind și procedând astfel. În împărțirea darurilor Sale, Dumnezeu pune la încercare caracterul. Omul care neglijează folosirea, punerea la schimbător a talantului său se dovedește a fi un serv necredincios. Dacă ar fi primit cinci talanți, el i-ar fi îngropat pe toți, așa cum a

îngropat și acel singur talant primit. Neîntrebuințarea unicului talant primit, arată faptul că el disprețuiește darurile Cerului.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 280, ed. 1980)

Mă gândesc la Elisei care făcea totul cu credincioșie la coarneză plugului, apoi cu aceeași credincioșie turna apă pe mâinile lui Ilie, iar mai târziu, este profetul cu cele mai multe minuni amintite în Vechiul Testament. Toți suntem chemați să lucrăm potrivit cu darurile care ne-au fost încredințate de Dumnezeu fiecăruia dintre noi în parte.

3. Răsplata finală pentru modul cum am folosit talantul

„După multă vreme, stăpânul robilor aceluia s-a întors și le-a cerut socoteală”

Omul care neglijează folosirea, punerea la schimbător a talantului său se dovedește a fi un serv necredincios. Dacă ar fi primit cinci talanți, el i-ar fi îngropat pe toți, așa cum a îngropat și acel singur talant primit.

Neîntrebuințarea unicului talant primit arată faptul că el disprețuiește darurile Cerului.”

(Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 280)

talanți. Stăpânul spune pentru primii doi care este răsplata: „*Întră în bucuria stăpânului tău*”. Nicio diferență între cel cu cinci și cel cu doi talanți. Aceeași răsplată pentru fiecare. Observăm că cei care au primit cinci și doi talanți aduc înapoi și pe cei câștigați și recunosc că totul aparține stăpânului, iar ei ca niște „robi netrebnici” n-au făcut decât „ce erau datori să facă”. În același timp, stăpânul apreciază lucrul făcut ca fiind meritul lor. Ce Dumnezeu minunat! Pentru o viață atât de scurtă trăită în ascultare, Dumnezeu oferă bucuria de a fi împreună cu El pentru veșnicie.

Dureroasă este soarta celui care a primit un talant și, din cauza comodității, egoismului sau a nepăsării, n-a făcut nimic pentru Stăpân, iar soarta lui a fost împreună cu cei care au lucrat fărădelege.

„Cuvintele 'întră în bucuria Stăpânului tău' vor răsplăti de o sută de ori toate suferințele și încercările îndurate pentru salvarea sufletelor. Cei care nu își cultivă talantul pe care Dumnezeu li l-a încredințat vor pierde viața veșnică. Cei care au adus doar puțin folos în lume vor fi răsplățiți în mod corespunzător, după faptele lor.” (*Mărturii*, vol. I, p. 467). „Încolo, ce se cere de la ispravnic este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.” (1 Cor. 4,2) ■

(Mat. 25,19). În modul cum stăpânul i-a răsplătit pe robi, descoperim un lucru uimitor, și anume că cel cu un talant putea să primească aceeași răsplată ca și cel care a primit cinci

*Gheorghe Burlacu,
pastor,
Conferința
Moldova*

De vorbă

cu

Tatăl

ceresc...

EUGEN RADU

O dată cu neascultarea primilor părinți, dialogul cu Dumnezeu a fost întrerupt, iar păcatele oamenilor au ridicat un zid împotriva comunicării divino-umane. Cu toate acestea, Domnul nu a încetat să-și manifeste dorința de apropiere față de omul căzut. Păcatul înseamnă adversitate față de cer, iar apropierea omului de Dumnezeu, în aceste condiții, necesită categoric un demers spre schimbare. Încercările omului de a scăpa de vinovăția personală și de a ajunge la schimbare au eșuat, fiind propuse metode umane. Modul în care lucrează Dumnezeu pentru a conștientiza vinovăția umană și a deschide inima spre mărturisire și iertare este unic și imposibil de reprodus. Adevărata schimbare constă într-o relație mântuitoare cu Dumnezeu care va duce în final la sfințirea cea mult dorită, toate acestea în condițiile în care: „*pasiunea cea mai mare a lui Dumnezeu este să producă schimbarea totală a ființei umane*”¹ sau așa cum spune și Pavel: „*Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră*”².

În cele ce urmează, vă propun întoarcerea la Geneza umană, acolo unde avem primele date despre păcat și iertare. „*În nevinovăția și sfințenia lor, ei salutau cu bucurie apropierea Creatorului lor; dar acum ... ei au fugit plini de groază, căutând să se ascundă în cele mai retrase colțuri ale grădinii*”³. În condițiile edenice, Dumnezeu abordează omul cu *afirmații*, în timp ce în condițiile extraedenice cu *întrebări*, în două categorii: „**Unde ești?**” (Gen. 3,9 u.p) (domeniul personal), o întrebare cu privire la sinele omului, și întrebarea : „**Unde este fratele tău?**” (Gen. 4,9 u.p) (domeniul social), întrebare cu privire la alții. Privind Biblia în ansamblul experiențelor ei de viață, constatăm că inițiativa dialogului divino-uman aparține în exclusivitate lui Dumnezeu și se materializează pe cele două direcții: **personal și social**. Un exemplu în acest sens este și Legea Morală, ce conține soluțiile lui Dumnezeu la problema umană în *domeniul personal* (primele patru) și în *domeniul social* (ultimele șase).

„Unde ești?”

Întrebarea „Unde ești?”, cu referire la sine, descoperă în Dumnezeu calitatea de Păstor ce Se apropie să caute oaia pierdută, dar și de Tată al fiului risipitor. Dacă nu ar întreba Dumnezeu, omul nu ar fi conștient de sine niciodată. Unde te afli din perspectivă spirituală? Te caut. Mă interesează situația ta. Iată doar câteva dintre definițiile dialogului inițiat de Domnul. În Geneza, descoperim câteva subpuncte la întrebarea despre sinele omului, care sunt cronologic legate de întrebarea-cheie.

„Cine ți-a spus că ești gol?”

„Cine ți-a spus că ești gol?” (Gen. 3,11 p.p). Întrebarea are în vedere o cercetare personală a omului cu privire la „*filosofia*” sa de viață, care stă de obicei în spatele tuturor celorlalte aspecte ale vieții sale. Păcatul aduce

simțăminte de goliciune, de frustrare și neîmplinire și, o dată făptuit, el produce imediat aceste roade, iar persoana le simte în ciuda faptului că, în urmă cu o clipă, fusese în prezența lui Dumnezeu. Oamenii au încercat să-și explice psihanalitic simțămintele de vinovăție și de goliciune. Dar Dumnezeu întreabă peste ani de-atunci: „Cine-ți spune că ești gol?” Cine-ți controlează mintea și deciziile? Care este filosofia ta de viață? Ce curent sau dogmă te influențează? Cine mai exact? Cine-ți monitorizează răspunsurile la întrebările vieții?

„Nu cumva ai mâncat?”

„Nu cumva ai mâncat?” (Gen. 3,11 u.p.) Întrebarea are menirea să lumineze domeniul „alegerilor” personale, responsabile și premeditate. Toate efectele și rezultatele vieții cuiva au în realitate o cauză; în totul, există o motivație pentru care se întâmplă ceea ce se întâmplă. Dumnezeu întreabă pe omul responsabil, pentru a identifica cauza originală a problemei sale: „Nu cumva starea ta se datorează faptului că te-ai hrănit dintr-o sursă interzisă?” Dacă goliciunea este dată de starea de păcat, atunci din ce filosofie de viață te-ai hrănit, de te simți gol? Iată că am identificat și o metodă de a testa veridicitatea unei surse de „hrană”, prin prisma consecințelor și a efectelor. Întrebarea lui Dumnezeu condamnă implicit curiozitatea umană pentru lucrurile interzise și cunoașterea răului nenecesar: „Nu a fost voia lui Dumnezeu ca perechea fără păcat să cunoască ceva în ce privește păcatul”⁴. Ce contrast la puncul acesta, între Adam al Genezei și Adam al Apocalipsei – Isus Hristos, „care a fost în toate lucrurile ispitit ca și noi, dar fără păcat”⁵, „ce n-a cunoscut nici un păcat...”⁶ Hristos nu a avut curiozitatea să simtă gustul păcatului. Ce contrast față de zecile de curiozități umane care ne duc la păcat. Încercarea de a cunoaște păcatul nu este fără consecințe ireversibile. Gustând din pomul oprit, nu puteau să se mai întoarcă niciodată la starea inițială. Când păcătuiești nu mai ești niciodată cel care ai fost înainte, ceva moare în tine cu ocazia fiecărui păcat.

A gusta din fructul filosofiei străine de Dumnezeu va înfiera pentru totdeauna în minte o sămânță ce va da vieții personale de furcă, pe termen lung, uneori făcând imposibilă chiar întoarcerea la Dumnezeu. De aceea, „Să nu mâncați” rămâne o poruncă de protecție în fața curiozității păcatului.

„Ce ai făcut?”

„Ce ai făcut?” (Gen. 3,13 p.p.) O întrebare din domeniul rezultatelor concrete ale alegerilor mentale – „faptele”. Întrebarea nu denotă nici pe departe neștiință din partea Atotștiutorului Dumnezeu, ci mai degrabă conștientizarea omului implicat responsabil în păcat, cu privire la gravitatea faptelor sale, și asta în condițiile în care omul inconștient de răspunderea sa morală încerca să se eschiveze plasând vinovăția. Se pune întrebarea dacă, în urma apelurilor lui Dumnezeu către Adam cel căzut, pentru mărturisire, acesta a mărturisit cu adevărat păcatul? Răspunsul este categoric „NU”, pe moment, apoi el a încercat să se scuze, plasând vina. Ne este întotdeauna la îndemână să găsim „țapi ispășitori” mai degrabă

la puncul acesta. „Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de oameni, oameni care nu pot fi vânduți sau cumpărați, oameni care în străfundul inimii lor au adevărul și dreptatea, oameni care spun păcatului pe numele său adevărat și care stau pentru adevăr, chiar dacă s-ar năru cerul.”⁷

„Pentru ce te-ai mâniat?”

„Pentru ce te-ai mâniat?” (Gen. 4,6 p.p.) Este întrebarea care definește domeniul „sentimentelor” umane prin prisma cărora se poate păcătui. Mânia este un sentiment negativ, o reacție chimică a organismului nostru care predispune în orice clipă persoana să nu mai poată controla situația. Este foarte greu: „mânați-vă, dar nu păcătuți”, dar nu este imposibil când analizăm motivul pentru care suntem în această stare, în final punând „chimia organismului nostru” în mâna lui Dumnezeu. Sunt puține motivele acceptate de Cer, pentru care se poate mânia cineva – de aici și rostul întrebării din Geneza „pentru ce (motiv) te-ai mâniat?” Este un motiv biblic, sfânt, și apără o cauză nobilă acela pentru care ai revărsat endorfine în organismul tău și ai devenit vulnerabil păcatului?

decât să zicem „am păcătuit și am vândut sânge nevinovat...” și de aceea este greu pentru cineva care găsește motive pentru vină să fie eliberat de ea. A scuza păcatul înseamnă a-l face să înceteze să mai fie păcat. Un om schimbat prin puterea lui Dumnezeu are câteva caracteristici care se potrivesc

S-a meritat? Aici și acum descoperim rostul versetului care continuă: „păcatul se fine după tine, dar tu să-l stăpânești”⁸. Când cineva se mânie, se află în vecinătatea păcatului, de aceea sfatul „să-l stăpânești” denotă că noi trebuie să controlăm situațiile potrivnice din viață, nu viceversa.

„Pentru ce ți s-a posomorât fața?”

„Pentru ce ți s-a posomorât fața?” (Gen. 4,6 u.p.) Deoarece fața este ecranul de proiecție al sentimentelor, al stărilor sufletești, întrebarea vizează domeniul „aparențelor” umane, de care trebuie să avem grijă ca și credincioși, pentru că permisivitatea în acest domeniu este limitată. Pe de o parte, fața copiilor lui Dumnezeu nu trebuie să se schimbe fără un motiv serios, implicit speranța și credința, ei fiind o carte deschisă în care semenii lor citesc „Evanghelia”. Pe de altă parte, aparențele morale și sociale ale creștinului trebuie să fie curate și sfinte, deoarece sunt rezultatul unei schimbări reale ce a avut loc în interior – **nașterea din nou**.

„Unde este fratele tău?”

Întrebarea cu referire la domeniul social: „Unde este fratele tău?” dezvăluie interesul lui Dumnezeu pentru cei în mijlocul cărora ne-am născut și trăim, înainte ca pe noi să ne intereseze răspunsul la această întrebare. Apariția păcatului a adus cu sine separare, înstrăinare, indiferență, răceală față de relațiile sociale. Răspunsul păcatului este: Nu știu și nu mă interesează; nu-mi pasă! „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” pe când, răspunsul iubirii divine este întotdeauna o provocare: „Caut pe frații mei!” Într-o lume secularizată, în care componenta socială se definește prin expresia antică: „omul este lup pentru om”, răspunsul la întrebarea lui Dumnezeu, adresată indiferentului Cain istoric și modern, este din ce în ce mai dificil de oferit.

„Ce ai făcut?”

„Ce ai făcut?” (Gen. 4,10 p.p.) Este întrebarea identică punctului cu referire la sine, dar aici vizează exclusiv faptele domeniului social. Tot ce afirmăm sau întreprindem în domeniul social și relațional la nivel teoretic se va reflecta în plan practic în „Ce ai făcut?” Întrebarea urmărește o evaluare a fiecărei activități în plan social, de aceea s-ar putea adresa explicit și: *Ce ai făcut altora?* Este simplu să realizăm când s-a adus un prejudiciu eului, dar este mult mai dificil să evaluăm pagubele, când răul îi lezează pe alții, deoarece păcatul anesteziază simțul social. Într-o formă cronică, aceea din timpul sfârșitului, se spune că „dragostea celor mai mulți se va răci”. Doar în lumina Evangheliei, ne dăm seama de răul făcut altora și aceasta, de obicei, după ce ne-a fost adresată întrebarea pocăinței: „Ce ai făcut?” Atunci este dată la o parte cortina realității prin ochii lui Dumnezeu, iar păcatul este văzut în hainele sale reale, nu așa cum a fost mascat de Satana. Dacă urmărim firul dialogului edenic de identificare a vinovatului din Geneza 3,9-19, cel care primește mai întâi sentința faptelor sale reprobabile nu este omul, ci diavolul (vers. 15), ceea ce înseamnă că vinovatul care trebuie să răspundă la întrebarea: „Ce ai făcut?” este Satana, autorul moral al ruinării acțiunilor socio-relaționale. Iar „Adam” istoric sau modern suportă și el consecința faptului că a acceptat să fie „victimă” în mâna „maestrului sforar”.

Concluzie

În concluzie, noi pendulăm între două realități, limitate de voia lui Dumnezeu, prin care este definită viața noastră, **domeniul personal** „unde ești?”, pe de o parte, și **domeniul social** „unde este fratele tău?”, pe de altă parte. Nu putem răspunde la a doua întrebare, fără să putem avea un răspuns real la prima. Răspunsul meu în raport cu întrebările acestor două realități vor defini, pentru **prezent**, o viață în care îmi voi descoperi rostul și misiunea, iar pentru **viitor**, speranța către viața veșnică, în Isus Hristos, Domnul nostru, întrucât doar un Dumnezeu satisfăcut pe deplin de împlinirea acestor lucruri în viața mea poate exclama: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpânului tău”¹. Fie ca, descoperindu-mă pe mine în lumina prezenței divine, să pot reacționa prompt și cu un răspuns adecvat, ori de câte ori inima fratelui meu mă cheamă. ▶

¹ MacDonald, James, *Vreau cu adevărat să mă schimb, Doamne, ajută-mă!*, p. 52, Majesty Press, Arad, 2006

² 1 Tes. 4:1-3

³ White, Ellen, *Patriarhi și profeți*, București, Viață și Sănătate, 1996, p. 43.

⁴ Idem, p. 45.

⁵ Evrei 4,15 u.p.

⁶ 2 Cor. 5,21 p.p.

⁷ White, Ellen, *Evanghelizare prin literatură*, p.48

⁸ Geneza 4,7

⁹ Matei 25,23

Radu Eugen,
pastor,
Conferința
Muntenia

motorul slujirii

MARIUS NECULA

Nu știu dacă sunteți sau nu de acord cu afirmația din caseta de mai jos, dar vă spun că pe mine m-a pus pe gânduri. Însuși Isus Hristos spunea următoarele cuvinte: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne,

Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege'.” (Mat. 7,22-23)²

Poate veți spune că nu vă privește, pentru că nu ați scos nici demoni și nici minuni nu ați făcut... Vă rog să prindeți ideea. E chiar tragic. Să faci lucrarea lui Dumnezeu, în Numele lui Dumnezeu, dar să te trezești printre cei pierduți. Citind pasajul, te înfiori. Cum să faci să nu fii în situația aceasta? A te retrage din lucrare nu este o soluție. Și atunci?

Cum adică nu îi recunoaște? Isus face diferența între slujire și spiritualitate. În aceeași categorie intră și cele cinci fecioare neînțelepte care primesc exact același răspuns: „Nu vă cunosc” (Matei 25,12). Ellen White îi descrie pe acești lucrători ca fiind „mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu. N-au studiat caracterul Lui, n-au avut comuniune cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 412³).

A venit timpul să înțelegem că Duhul Sfânt lucrează asupra inimii omului, în măsura în care acesta dorește și consimte să se sădească în el o natură nouă. Așadar, ceea ce face diferența este tocmai comuniunea cu Duhul Sfânt. „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de

Dacă Dumnezeu Și-ar retrage brusc Duhul Sfânt din mijlocul nostru, atunci 95% din ceea ce facem noi în bisericile noastre ar continua fără să se observe diferența.¹

Lucrurile pe care Dumnezeu le consideră cele mai prețioase nu sunt acelea care par mărețe în ochii oamenilor și pe care aceștia le laudă. Adesea, îndeplinirea cu credincioșie a micilor îndatoriri ale vieții și gesturile mărunte și neobservate sunt considerate a fi de cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu.”

(Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 615)

Duhul lui Dumnezeu” (1 Cor. 2,11). Locuirea Duhului Sfânt confirmă deci autenticitatea faptelor și Îl face pe Isus să ne identifice ca fiind ai Săi (A se vedea și Rom. 8,10-11). O altă parabolă. Încercați să vă imaginați următoarea scenă: un târg cu diverse obiecte de artizanat. Orice comerciant serios va putea oferi un certificat de garanție și autenticitate pentru produsele sale. Cum e de așteptat, sunt și piese mai ieftine... dar fără certificat. Nu vă grăbiți. Nu sunt false. Sunt doar furate. Duhul Sfânt putem spune că este certificatul de garanție și de autenticitate. Fără el, cei care prezintă produsul nu sunt decât unii care „lucrează fărădelegea”.

Și cum rămâne cu minunile făcute în Numele Domnului? Prin a cui putere s-a produs evenimentul miraculos ori acțiunea nobilă? De remarcat un lucru esențial: **cei vinovați spun** că ei au făcut minunile în Numele lui Isus, și nu Domnul le-a făcut. Așa au pretins ei. Așa au vrut ei să pară. Așa au crezut ei. Dar Domnul nu era cu ei. Nu faptele bune pe care le facem ne dau calitate de copii ai lui Dumnezeu, ci tocmai invers, fiind copii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va produce în noi „și voința, și înfăptuirea”. Așadar, faptele noastre bune sunt ale Lui (de aceea le și recunoaște), „căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Ef. 2,10).

Motivația

Acum trebuie să mai luăm în calcul ceva care nu apare explicit în textul biblic: motivația. La ziua judecării,

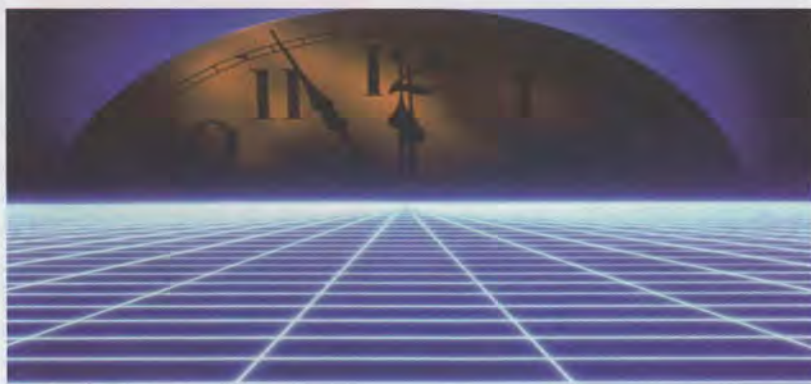
Dumnezeu va analiza fiecare acțiune, nu doar după cum se prezintă în aparență, ci și motivația care a dictat acțiunea (*Mărturii*, vol. 3, p. 507). Posibil că Solomon surprindea dimensiunea ascunsă a motivației atunci când afirma că „pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Eccl. 7,20). Doar lucrarea Duhului Sfânt va purifica acțiunile noastre, devenind astfel acceptabile înaintea lui Dumnezeu.

Spre deosebire de teologia populară, Isus afirmă că faptele bune nu sunt prin ele însele motive de recompensă veșnică, ci dimpotrivă, pot deveni capete de acuzare, pentru că „ceea ce definește caracterul faptelor noastre este motivația, care fie le conferă o înaltă valoare morală, fie le transformă într-o cumplită rușine. Lucrurile pe care Dumnezeu le consideră cele mai prețioase nu sunt acelea care par mărețe în ochii oamenilor și pe care aceștia le laudă. Adesea, îndeplinirea cu credincioșie a micilor îndatoriri ale vieții și gesturile mărunte și neobservate sunt considerate a fi de cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 615)

Și totuși bune la ceva...

Chiar dacă la ziua judecării Dumnezeu nu le va recunoaște, aceste fapte au valoarea lor. Pe de o parte, pentru cei care au beneficiat de ele, iar pe de altă parte, pentru dezvoltarea bisericii. Chiar dacă s-au făcut donații din mândrie, banii tot au putut fi folosiți pentru o cauză bună. Este adevărat că e o pierdere pe plan spiritual în dreptul celui care oferă, dar aceasta nu diminuează cu nimic valoarea utilitară a sumei oferite. Iar pe de altă parte, pentru că noi nu cunoaștem inima altora, nu avem nici dreptul de a-i opri de la lucrare pe cei pe care îi suspectăm de motivații ascunse și necurate. Citiți cu atenție ce spunea apostolul Pavel: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință. (...) Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura” (Fil. 1,15.18).

Ne preocupă adesea lucrarea unui anumit pastor, evanghelist sau a unui frate plin de zel și pretendem că nu ar fi mânat de scopuri pioase. Suspectăm adesea motivațiile ascunse ale diverselor organizații, susținând că știm noi lucruri ascunse. Cine? Noi, noi care de teama de „a nu greși” nu facem nimic. (Uneori mai arătăm cu degetul sau poate mai sușotim pe la colțuri...). Iată ce scria Ellen White: „Noi avem nevoie de mai puțină dependență de forme și ceremonii și de mai multă putere a adevăratei evlavii. **Dacă viața și caracterul lor sunt exemplare, lăsați-i pe toți cei care vor să lucreze, în orice poziție.** Deși poate că nu se vor conforma în totul exact metodelor

noastre, să nu se rostească nici un cuvânt de condamnare sau de descurajare (*Mărturii*, vol.5, p. 461). Lăsați-L deci pe Dumnezeu să fie Dumnezeu! Încă nu a venit ziua judecății.

Biserica și Duhul

Biserica Adventistă, spre deosebire de megabisericele independente, nu s-a născut și nu există datorită harismei unor personalități proeminente. Nu neg rolul acestora, dar unitatea și identitatea bisericii sunt date de altceva decât de o personalitate harismatică ce electrizează masele. Chiar dacă unora nu le place biserica, ea stă tocmai prin faptul că este o organizație, un sistem. Permiteți-mi să fac o paralelă sau o aplicație secundară a cap. 1 din Ezechiel. Sistemul de organizare sunt roțile. Ele au rolul lor, sunt bune. Dar mai trebuie ceva. Duhul Sfânt, puterea care face ca mișcarea să se producă și să fie cu sens.

Unii dintre frații noștri își fac griji privind conducerea bisericii. Uneori, susținem (întemeiat ori nu) că nu ar fi locul cuiva într-un anume comitet ori că nu ar trebui să aibă o anume slujbă. E adevărat, se pot face erori, greșeli sau poate chiar nedreptăți, dar un lucru să nu uităm, Isus este capul care conduce biserica pe căi necunoscute, chiar prin intermediul unora care fac multe pentru lucrarea lui Dumnezeu, fără a fi însă și oamenii Lui. Istoria sacră ne arată că Dumnezeu poate accepta serviciile unor slujitori „mercenari” (Balaam, Ghehazi, Iuda și alții). Cauza lui Dumnezeu va fi întărită, dar pierzarea lor va fi veșnică. Adesea, cei implicați în slujire trebuie să facă față unei mari ispite, și anume aceea de a considera că tocmai lucrarea lor pentru Dumnezeu ar fi o recomandare pentru mântuire.

Cred că trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu

ne cere nici efortul și nici timpul sau banii noștri. El ne vrea pe noi, cu totul. Aici au greșit cei cărora li se va spune „nu vă cunosc”. Au apelat la Isus ca Mântuitor, dar nu L-au lăsat să fie și Domn. Iar domnia lui Hristos în viața noastră se manifestă prin locuirea Duhului Sfânt. (Pavel identifică, în Romani 8,9-10, Duhul lui Dumnezeu cu însăși prezența lui Hristos în noi). Ceea ce mă preocupă acum este nu doar să fac ceva pentru Dumnezeu sau Biserica Sa, ci să **fiu** copilul Său și nu doar servul Său. Dar rețineți, doar cei care „sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8,14). Billy Graham spunea cândva: „Tragedia pentru omul obișnuit din biserică este că a mers la Calvar pentru iertare, dar nu a plecat și la Cincizecime pentru putere”.

Noi proiectăm pogorârea Duhului Sfânt doar pe ecranul *Marii Strigări*, uitând că aspectul lucrării Duhului nu este exclusiv unul misiologic, ci soteriologic, care are în vedere mântuirea individului. Prezența lui Hristos (sau dacă vreți a Duhului Sfânt) produce sfântirea (neprihănirea lucrată în noi) și astfel faptele vor deveni o mărturie în favoarea lui Dumnezeu. Care este deci motorul faptelor tale?

Întrebarea nu se pune dacă va veni furtuna, ci pe ce temelie ai construit casa... ■

1 Afirmația este atribuită lui Carl Bates, fost președinte al Convenției Baptiste de Sud, SUA, fiind citată de David Watson, *I Believe in the Church*, Grand Rapids, Michigan, Eerdmans, 1978, p. 166

2 Pentru textele din Biblie s-a folosit ortografia nerevizuită a versiunii Dumitru Cornilescu.

3 Pentru o identificare mai ușoară a paragrafelor din *Spiritul Profetic*, s-a utilizat paginația din engleză.

Marius Necula,
pastor,
Conferința
Muntenia

Să ne cunoaștem familia adventă...

Țară catolică încă din anul 966, cu un teritoriu de aproape 312.000 km² și o populație cu puțin peste 38.000.000 de locuitori, Polonia se întinde de la Marea Baltică până în Ucraina, învecinându-se cu 7 țări, începând cu Rusia și Lituania și terminând cu Cehia și Germania. Celebră pentru Chopin, dar și pentru Auschwitz, țara cunoaște o istorie tumultuoasă. Se dezvoltă treptat și ajunge în sec. al XVI-lea cel mai mare stat al Europei, pentru ca apoi teritoriul să fie împărțit între Rusia, Prusia și Austria, și mai târziu invadată de Germania Nazistă. Astăzi, Polonia este membră a UE, NATO și a Organizației Mondiale a Comerțului.

În 1888, J. Laubhan și H. Szkubowicz, doi misionari adventiști, au venit din Crimeea în Estul Poloniei (de atunci) și au înființat prima Biserică Adventistă la Zarnówka (astăzi probabil în Rusia). De aici, au continuat lucrarea destul de rapid în zona estică a țării.

În 1900, H. Schmitz a venit din Germania și a început să predice în Varșovia. Pentru că nu cunoștea limba, mergea din poartă în poartă, căutând persoane cu nume germane, cărora le predica Evanghelia. În numai câteva luni, reușește să deschidă aici o biserică pentru vorbitorii de limbă germană.

După terminarea Primul Război Mondial, biserica a trecut printr-o perioadă dificilă datorită presiunilor Bisericii Catolice și a faptului că nu a mai fost recunoscută ca biserică de către stat. Cu toate acestea, în 1921, se organizează Uniunea și se deschide Casa de Editură. Astăzi, în Polonia, sunt peste 5.770 de membri care se închină în 120 de biserici și 33 de grupe, biserica noastră fiind a doua ca mărime din grupul bisericilor protestante.

Biserica se implică activ în misiune, căutând orice mijloc pentru a ajunge la oameni. Cel mai cunoscut eveniment recent a fost, fără îndoială, Congresul Tinerilor Europeni, din august 2004, ocazie ce a adunat peste 3.000 de tineri adventiști, din 30 de țări, sub mottoul „Timp pentru Acțiune”.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Gabriel Dincă: *De curând a fost inaugurat postul de televiziune „Speranța TV” al Bisericii Adventiste din România, un vis care numai prin credință putea fi realizat. Vă rugăm să ne spuneți cum s-a născut această idee și cum a fost posibilă realizarea ei?*

Adrian Bocăneanu: Primul gând se îndreaptă către Dumnezeu, așa cum citim în Psalmul 118,23: „Domnul a făcut lucrul acesta, și este o minunăție înaintea ochilor noștri”. Lui Îi datorăm totul – de la vis la împlinire.

Sigur, „Speranța TV” are o istorie. În mesajul său, din emisiunea inaugurală, fr. Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste pe plan mondial, spunea că „Biserica Adventistă din România este renumită de multă vreme pentru folosirea acestei tehnologii”. Aș vrea să ilustrez puțin această remarcă. În anii 1996 și 1998, programele misionare transmise din Statele Unite cu traducere simultană, cunoscute ca „net-uri”, au însuflețit bisericile noastre în așa măsură, încât mai bine de două treimi dintre ele s-au echipat cu receptor digital – o tehnologie destul de nouă și scumpă la acea dată. În 1999, un program similar a fost realizat la București, cu fr. Mark Finley, tradus în mai multe limbi și transmis direct prin satelit, cu sprijinul Centrului de televiziune adventist de la Darmstadt. După doi ani, a început realizarea unui buletin video cu numele „Aproape acasă”, distribuit pe casete video pentru bisericile din țară. Aceste proiecte au însemnat ocazii de inițiere și dezvoltare pentru diferitele aspecte ale unui program de televiziune – grafică, scenografie, prezentare, regie, muzică, publicitate – și i-au stimulat pe tinerii cu preocupări tehnice din biserici. În 2002, am avut programul românesc „Galileeanul” și deja tinerii noștri lucrau umăr la umăr cu tehnicienii germani. În toamna aceluiași an, s-a făcut un uriaș pas înainte prin lansarea programelor „În Centrul Atenției”, pregătite în studioul bisericii și difuzate prin Realitatea TV. Zeci de reprezentanți ai vieții adventiste, inclusiv președintele Conferinței Generale, au fost prezenți în emisiuni alături de oameni remarcabili și personalități de anvergură națională și internațională

Platoul de filmare

O nouă SPERANȚĂ

Interviu cu fr. Adrian Bocăneanu, director la „Speranța TV”

din toate domeniile, într-un program conceput și moderat în așa fel, încât să construiască o imagine corectă despre adventism. Astfel, în biserică s-au dezvoltat oameni, s-a creat o infrastructură, s-a cristalizat o gândire privind comunicarea dintre interiorul și exteriorul comunității de credință. În societate și în cercurile politice s-a creat o atitudine favorabilă, iar media a reflectat adventismul cu mai multă acuratețe. Simultan erau produse și alte programe – „Viața la Superlativ”, „Jurnal de Credință” și „În Căutarea unui Răspuns”, transmise săptămânal pe diferite canale de televiziune. Când Conferința Generală a lansat propriul program de televiziune, „Hope Channel”, a inclus încă de la început două ore pe zi în limba română.

Sabatului din 19 mai, a avut loc un program de lansare, urmărit în direct în zeci și zeci de biserici din țară și din străinătate. Vineri, 18 mai, a început și transmisia pe Internet. A doua zi, seara, fr. Ulrich Frikart, președintele organizației regionale Euro-Africa a bisericii noastre, îmi trimitea deja un e-mail cu următorul conținut: „Aștept avionul în aeroportul din Lisabona și urmăresc pe laptopul meu SperanțaTV”. Nu este ceva fascinant ce se întâmplă sub ochii noștri?

De ce a mai fost nevoie de încă un post de televiziune când sunt și așa destul de multe posturi de televiziune?

Faptul că oamenii petrec mult timp în fața televizorului nu poate fi ignorat. Ceea ce li se oferă reflectă în mare

formeze și să-i motiveze pe credincioși pentru misiune.

Pentru societate, dorim să fim o platformă pentru discuții serioase, pentru modelarea unui mod de gândire responsabil și proactiv. Atunci când oamenii întâlnesc Scriptura, nu se întâmplă nimic dacă ei nu au încredere în capacitatea de a o citi și a o înțelege așa încât să ia decizii. Cine îi educă pe oameni pentru asta? Mijloacele de comunicare în masă mai degrabă îi fac pe oameni să nu aibă încredere în gândirea lor sau chiar să nu mai aibă încredere în nimic și în nimeni. Cred că în aceasta constă misiunea noastră: Să-i pregătim pe cei care ne urmăresc să-L întâlnească pe Dumnezeu și să Îi răspundă corect.

Având șansa să vorbim unui număr de oameni așa de mare, este nevoie să ne punem câteva întrebări serioase: Îi cunoaștem destul de bine pe cei cărora dorim să le vorbim? Într-un sens, dreptul de a vorbi se câștigă. Mai întâi, trebuie să îi ascultăm cu atenție pe oameni și lucrul acesta se va vedea în subiectele pe care le discutăm și în soluțiile pe care le oferim. Fr. Jan Paulsen a atras atenția asupra acestui lucru spunând: „Cum suntem percepți de societate, în general? Ca un grup preocupat doar de sine sau ca o biserică puternic implicată social? Suntem o voce în viața publică? Vorbim clar și elocvent despre problemele de interes general? 'SperanțaTV' are șansa unică de a comunica într-un mod atrăgător valorile și convingerile care ne definesc ca o familie globală a credinței.”

Ce genuri de programe vor fi difuzate pe acest post de televiziune?

În general, sunt emisiuni produse în studio, nu servicii din biserici. Cred că publicul larg nu este pregătit să urmărească fără prejudecăți și să înțeleagă ceva ce se preia din biserică. Programele noastre vor continua câteva dintre emisiunile care au câștigat interesul și încrederea telespectatorilor: „Viața la Superlativ”, „Jurnal de Credință” etc. De asemenea, subiectele de sănătate vor fi abordate în

Membrii echipei în timpul unui devoțional

Alin Apostol în timpul emisiunii

În anul 2004, a început construcția Centrului Media Adventist, care a fost inaugurat în noiembrie 2005. În perioada aceasta, s-a cristalizat convingerea că a sosit timpul pentru un canal de televiziune adventist în România. Consiliul Național al Audiovizualului a acordat în scurt timp licența pentru ceea ce avea să se numească „SperanțaTV”, marcând atât apartenența la familia Hope Channel, deja lărgită, cât și legătura de filiație și unitate de misiune cu „Radio Vocea Speranței”.

După ample pregătiri, luni, 30 aprilie a.c., la ora 18, în condiții tehnice excelente, a fost transmis primul program prin satelit. În seara

măsură o filosofie de viață contrară lui Dumnezeu. Nu avem voie să neglijăm cel mai răspândit și cel mai influent mijloc de formare a gândirii și practicilor societății. Citez din nou din mesajul fr. Jan Paulsen – și o voi mai face de câteva ori: „Vom folosi orice mijloc, ca să răspândim mesajul nostru de speranță”.

Care este rolul și misiunea acestei televiziuni în societate și în biserică?

A.B.: „SperanțaTV” este o provocare pe mai multe planuri. Pentru cei din biserică, ea are misiunea sacră să îi pregătească pe oamenii lui Dumnezeu să devină martori, să promoveze dezvoltarea spirituală, să-i

emisiunea „Starea de bine”. În fiecare zi, programul va include una dintre seriile de conferințe publice realizate la noi, „Speranță pentru generația 2000” cu fr. Mark Finley, „Galileeanul” cu fr. Lucian Cristescu, „Vremea împăcării” cu fr. Nicu Butoi și „Descoperă speranța” cu fr. Brad Thorp.

Au fost începute și programe noi, din care voi menționa „Pâinea de toate zilele”, în care fr. Cristescu explică Sfânta Scriptură la rând, și „Amprenta lui Dumnezeu”, în care diferiți pastori prezintă teme biblice într-un limbaj accesibil celor care nu sunt atașați unei biserici. Fr. Ion Buciuman începe o emisiune de poezie creștină cu diferiți invitați. Desigur, vom avea în continuare emisiuni preluate de la casele de producție ale bisericii, ca „It Is Written”, cu frații Mark Finley și Shawn Boonstra.

Cum ar trebui să folosească membrii bisericii această oportunitate? Va exista un program „SperanțaTV” care să poată fi cunoscut mai dinainte de membrii bisericii?

Programul săptămânal este deja publicat de internet www.speranta.tv, așa încât fiecare să își aleagă emisiunea pe care dorește să o vadă și să nu petrecem în fața televizorului mai mult timp decât este cazul, în așteptarea unei emisiuni preferate.

Pentru membrii bisericii, „SperanțaTV” trebuie să fie mult mai mult decât un motiv de mândrie denominatională. Ea oferă multe oportunități de misiune, de la simpla încurajare a cunoștințelor noastre de a urmări aceste programe sau invitarea prietenilor noștri în casa noastră pentru un program, urmat de discuții, până la participarea în emisiuni. Experiențe deosebite, vieți care au fost trăite exemplar, istorisiri care să comunice curaj și speranță – acestea sunt mereu cerute de realizatorii noștri de programe. Cei care au trăit așa ceva și cei care cunosc persoane care trăiesc în acest fel sunt așteptați să intre în legătură cu noi. Dorim ca „SperanțaTV” să transmită convingerea că, alături de Dumnezeu, viața este

trăită frumos, creativ și pasionant. Cuvintele „Pasiune pentru viață”, care însoțesc numele „SperanțaTV”, ne obligă să fim un canal al optimismului și entuziasmului prin care Mântuitorul a exprimat sensul propriei Sale misiuni: „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10).

Cine poate beneficia de transmisiunile „Speranței TV” și în ce mod? Ce aparate sunt necesare pentru a prinde semnalul „Speranței TV”?

În primul rând, putem fi văzuți de cei care posedă receptoare digitale puse la dispoziție de rețelele DigiTV și Focus Sat. „SperanțaTV” nu face parte din pachetul de programe oferite de acestea, însă este receptată datorită faptului că satelitul de pe care emitem are aceeași poziție orbitală cu cel de pe care emit aceste două rețele digitale. Cu o comandă de Search/Căutare, apare și postul nostru, care apoi intră în memoria receptorului și va fi ușor accesat.

Desigur, posesorii de antene digitale individuale au posibilitatea să orienteze antena parabolică la un grad vest și să seteze receptorul cu următorii parametri:

*Poziție orbitală 1 grad vest
Satelit Thor III
Polarizare Orizontală, liniară
Frecvență 11 823 MHz
Symbol Rate 28000
FEC 7/8*

„SperanțaTV” poate fi urmărită pe internet. Pentru aceasta, se deschide pagina www.speranta.tv și se urmează instrucțiunile. Transmisia pe internet se face la o calitate foarte bună. Calitatea recepției depinde de condițiile de recepție.

În sfârșit, speranțele cele mai mari sunt legate de introducerea postului nostru pe rețelele de distribuție prin cablu. În răstimpul destul de scurt de la lansare, suntem deja pe un număr apreciabil de asemenea rețele din diferite părți ale țării, mai ales în zone rurale și orașe mai mici. Mă bucur pentru prezența noastră în câteva localități ale căror biserici adventiste au o istorie lungă și o contribuție

majoră la dezvoltarea adventismului, cum sunt Curtișoara (Olt), Macea (Arad), Peretu (Teleorman), Războieni (Iași), Leordina (Maramureș) și altele. Deja suntem prezenți și în unele orașe importante, ca Giurgiu și Fetești. În alte localități sunt în curs negocieri avansate pentru preluarea programului nostru.

Pentru a fi prezenți pe cât mai multe rețele de cablu, este de mare ajutor ca abonații acestora să solicite, în scris, ca „SperanțaTV” să fie inclusă în pachetul principal de programe. Cererea scrisă, făcută la sediul central, este deosebit de importantă pentru rețelele mari, care acoperă de obicei zone dens populate din orașele foarte mari. Trimise ca scrisori recomandate, aceste cereri se înregistrează și vor conta, cu siguranță, în luarea unei decizii favorabile, acum sau mai târziu. Fr. Liviu Dumitrașcu, din echipa noastră, este la dispoziția dumneavoastră pentru a facilita aceste demersuri (liviu.dumitrascu@speranta.tv; telefon 0743 188 178).

Ce pot face membrii bisericii pentru ca această televiziune să-și îndeplinească cu succes misiunea?

Înainte de toate, să se roage. „SperanțaTV” nu s-ar fi născut fără rugăciune și nu poate să continue fără rugăciune – pentru cei care lucrează aici, pentru cei care privesc programul.

Vă mai invit să priviți – cu moderație – programele noastre și să ne comunicați opiniile. Încercați să descoperiți cheia – de ce alegem anumite subiecte, anumite maniere de prezentare, un anumit limbaj. Este un timp în care învățăm – învățăm cum să comunicăm vestea bună a mântuirii în alt limbaj decât cel pe care îl folosim în biserică, în alt mod decât cel predominant doctrinal. Dacă sunteți de acord cu acest mod, vă invit să învățați împreună cu noi. Sigur că nu intenționăm să schimbăm mesajul, ci să dezvoltăm o manieră de a vorbi care servește cel mai bine mesajul și este potrivită pentru mijloacele de comunicare în masă.

Cel mai important lucru este, însă, să trăim speranța, să fim transformați

de Evanghelie. Într-o zi, cei care privesc televiziunea noastră vă vor întâlni. Sper că vor spune: Mi-a plăcut „SperanțaTV”, dar de voi îmi place și mai mult.

Având în vedere cheltuielile acestei instituții, ce modalități de susținere financiară există? Ce perspective sunt pentru viitor?

În adevăr, costurile sunt mari – unii consideră chiar prea mari. Beneficiile nu sunt imediate, așa că privim aceste cheltuieli ca pe o investiție pe termen lung. Bani care au făcut posibilă lansarea proiectului au venit din surse diferite: organizația regională a bisericii noastre – Diviziunea Euro-Africa – care a acoperit o parte importantă și va continua să susțină programul precum și Asociația oamenilor de afaceri și a întreprinzătorilor adventiști – ASI-România – care a făcut donații generoase și s-a angajat să contribuie mai departe. Alături de aceste surse majore, au fost primite și continuă să vină donații din partea credincioșilor care – potrivit cu puterea lor financiară – doresc să își arate susținerea. Aceste donații sunt o mare sursă de curaj și încredere pentru noi.

Așa cum se știe, până în acest moment nu s-au făcut solicitări

financiare în biserici – am așteptat să avem ce să oferim, și apoi să cerem. Domnul ne încurajează acum să cerem: „Cereți și vi se va da” (Luca 11,9), mai ales că avem convingerea că nu cerem pentru noi. Ne asemănăm celui care primește oaspeți târziu în noapte și merge să găsească ceva de mâncare pentru ei (vers. 5-8).

Pentru cei care vor să ajute, calea cea mai simplă este să folosească plicul de zecimi și daruri, menționând destinația sumei donate: „SperanțaTV”. De restul vor avea grijă casierii bisericilor și ai conferințelor. Fr. Ioan Câmpian, care coordonează aspectele financiare ale acestui proiect, ne recomandă să ne decidem pentru un sprijin financiar regulat, sistematic. Fiecare este chemat să ajute, chiar dacă posibilitățile nu-i permit mai mult decât, să zicem, 5 lei pe lună, sau chiar un leu pe lună. Dar acest mod consecvent de a ajuta va fi o mare binecuvântare, atât pentru „SperanțaTV”, cât și pentru dăruitor. Pentru donații prin cont bancar, vă rugăm să folosiți contul Asociației Susținătorilor Centrului Media Adventist, având codul IBAN RO45RNCB0074 0292 06260001. Contul este deschis la Banca Comercială Română, Filiala sectorului 3 București. Proprietarii

de firme pot încheia contracte de sponsorizare, pentru care, alături de datele de mai sus, este necesar codul fiscal (9853800) și adresa Asociației (Str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, O.P.30, București).

Dar cea mai apropiată ocazie de a susține financiar acest proiect este colecta specială din 14 iulie, care este direcționată către Centrul Media Adventist.

Ce mesaj aveți pentru membrii bisericii, având în vedere proiectele de viitor ale „Speranței TV”?

Aș vrea să amintesc cele spuse de fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii noastre, în emisiunea inaugurală din 19 mai: „SperanțaTV este o versiune modernă a scării dintre cer și pământ pe care Domnul i-a descoperit-o lui Iacov”. Alături de colegii de la Centrul Media Adventist, doresc să mă pun la dispoziția lui Dumnezeu pentru a se împlini acest ideal înșuflețitor. Îi invit pe toți credincioșii, și în mod special pe cei tineri, la rugăciune și acțiune pentru ca astăzi fiecare om să afle cât de aproape este Cerul, cât de prietenos este Dumnezeu, cât de adevărată este speranța revenirii Mântuitorului. ■

Interviu realizat de Gabriel Dincă

Minunile călăuzirii lui Dumnezeu

Eram elev când, fiind trimiși la cules de bumbac în Bărăgan, am primit primul semn de la Dumnezeu. Deoarece eram o fire mai firavă, îmi era foarte greu să fac norma zilnică pe care ne-o fixase și în plus acolo mai erau și niște indivizi care de multe ori făceau scandal și se băteau între ei. Am hotărât atunci să fug de acolo. A doua zi, mi-am pus planul în aplicare și, în timp ce mergeam pe drum, mă gândeam cum o să merg cu trenul, pentru că nu aveam niciun ban. Mi-am zis în sinea mea: dacă aș avea 5 lei, aș rezolva problema. În clipa următoare, în fața mea, pe drumul pe care mergeam am văzut o hârtie de 5 lei. M-am aplecat, am luat-o și m-am uitat să văd dacă nu m-a văzut cineva, dar nu era nimeni. Nu mai țin minte dacă am mulțumit lui Dumnezeu și am mers mai departe. Am luat trenul din Gara Ciulnița și am ajuns la București.

Al doilea semn de la Dumnezeu l-am avut în iarna anului 1954, când a fost o iarnă foarte grea și am rămas fără lemne. Unchiul meu, care avea un amic șef de depozit de lemne, m-a trimis să iau un lemn de foc. După ce am luat lemnul, m-am oprit la un bufet să beau o bere. În timpul când îmi beam berea, unui cetățean de la masa vecină, i-au căzut 100 de lei din buzunar când a scos banii să plătească. Cum nu avusesem niciodată o asemenea sumă în buzunarul meu, nu l-am atenționat și, după ce a plecat, am luat suta și am băgat-o în buzunar. În timp ce mă grăbeam să-mi beau berea, ca să plec mai repede de acolo, s-a întors cetățeanul s-a uitat pe jos și, cum eu eram acolo, m-a întrebat dacă n-am văzut cumva dacă i-au scăpat pe jos niște bani. Eu înghetașem, dar am zis că nu. Am plecat de acolo cu o strângere de inimă că nu i-am dat banii, însă recunosc și cu satisfacția de a avea o monedă de 100 de lei. Înainte de a ajunge acasă, strada fiind întunecoasă, am oprit la un stâlp de lumină, am rezemat lemnul de stâlp și am scos hârtia din

buzunar, să mă conving dacă este într-adevăr de 100 de lei. În timp ce țineam suta deasupra capului și mă uitam la ea, la lumina becului, nu știu de unde a apărut o mână care mi-a smuls suta și s-a pierdut în întuneric. Am vrut să strig hoții, dar n-am avut glas. Am căzut într-o stare pe care nu aș dori-o nimănui. De atunci, am evitat să-mi mai însușesc ce nu e al meu. Am avut situații când am primit restul de la cumpărături mai mult, dar m-am întors și am returnat banii. Anii au trecut și, în cele din urmă, Dumnezeu m-a îndemnat să citesc Biblia. Un văr de-al meu, care urmăsea cursurile de studiere a Bibliei, mi-a recomandat să fac și eu aceste cursuri și totodată mi-a și zis că adevărata zi de odihnă este sâmbăta. Și să încerc să o țin și eu. Nu eram încă convins de lucrul acesta și cum îmi construiam o casă în comuna Bogați-Argeș, aveam multe lucrări de făcut. În multe dintre cazuri, atunci când lucram sâmbăta, totul îmi ieșea pe dos, nu reușeam să fac nimic așa cum mi-aș fi dorit. Lucrul care mi-a dat cel mai mult de gândit a fost acela că, lucrând la instalarea unei chiuvete sâmbăta, apa nu a mai curs din bidonul de 40 litri, care se afla deasupra chiuvetei la 1 m înălțime cu toate eforturile mele (controlat furtunul să nu fie înfundat, demontat și montat bateria, totul a fost în zadar). Atunci am zis: Sâmbăta nu mai lucrăm nimic! Duminică dimineața m-am dus nerăbdător la chiuvetă și fără să-i fac nimic, cum am dat drumul la robinet a început să curgă. Când soția a coborât din dormitor, primele cuvinte au fost: Am visat că apa curgea la chiuvetă exact ca la București. I-am răspuns că visul i s-a îndeplinit.

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a adus pe calea cea bună. Sâmbăta, a șaptea zi a săptămânii, o ținem acum cu sfințenie. ■

Ștefan Tatulea-Bogați, jud. Argeș

Mă numesc Tatulea Marinela și împreună cu soțul meu Tatulea Ștefan am hotărât să ne botezăm în data de 9 decembrie 2006. Soțul meu este pensionar, iar eu lucrez ca asistent-cercetare. Am vârsta de 45 de ani și fac parte din Biserica Adventistă din Pitești, din anul 2006.

Iată experiențele mele: Prima dată am aflat despre ziua de odihnă a Domnului Isus, ca fiind sâmbăta, de la nașul nostru de cununie care este medic. El a venit și ne-a spus că a citit în Biblie că nu duminica este adevărata zi de odihnă, ci sâmbăta. Atunci l-am crezut și nu prea. Tot el ne-a spus despre postul de Radio Vocea Speranței. La scurt timp, am ajuns să ascult acest post și mi-a plăcut foarte mult. Cel mai mult îmi plac emisiunile domnului pastor Aron Moldovan. Într-una din zile, ascultând o emisiune, mi-a plăcut foarte mult și am dat telefon la Radio, pentru că știam că, la cerere, emisiunile se pot înregistra pe casete audio. La telefon, am dat peste Monica, care este secretara postului și am rugat-o, dacă se poate, să-mi înregistreze emisiunea respectivă. Din ziua aceea pot spune că ne-am împrietenit. Am aflat că suntem vecine de cartier și așa am ajuns să ne vedem și să aflăm mai multe despre Biserica Adventistă. La scurt timp, Monica m-a invitat la Pitești (la biserică) pentru un program coral ținut de corul de la biserică de unde era ea. Așa am făcut cunoștință cu Biserica Adventistă din Pitești. Acest lucru s-a întâmplat în lunile iulie-august, iar în luna decembrie 2006 ne-am botezat.

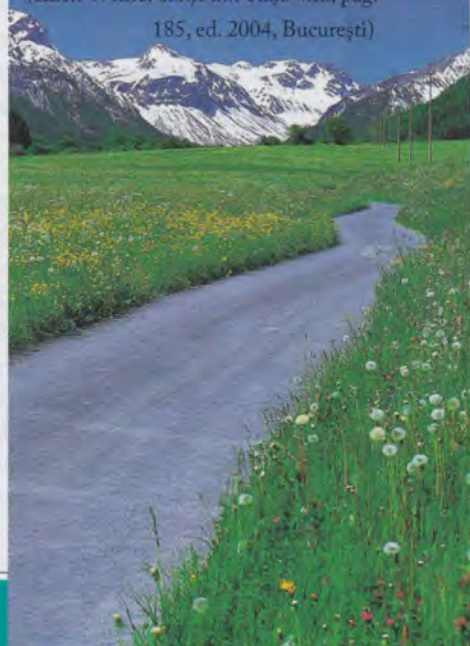
Pot spune că mi s-a întâmplat un lucru extraordinar, și anume: pe data de 21 decembrie 2006, eram programată la doctor pentru un examen ginecologic. Iată povestea mea: În urmă cu 4 ani, am făcut o operație de uter fibromatos. Apoi, la aproximativ 2 ani după această operație, mi s-a depistat că am și niște chisturi pe ambele ovare. Am urmat cam un an și jumătate un tratament și apoi domnul doctor mi-a spus că trebuie să fac neapărat operație, pentru că unul dintre chisturi este destul de mare și nu dă înapoi la niciun tratament. Acest lucru se întâmpla la sfârșitul anului 2005, în luna decembrie. În anul următor (2006), trebuia să merg la operație, dar eu am tot amânat acest lucru din mai multe motive: în primul rând, pentru că mi s-a schimbat șeful la serviciu și au apărut mult mai multe lucrări și nu puteam pleca, apoi, când lucrurile s-au mai așezat, mie mi-a fost frică de operație. Și tot așa am amânat până când am ajuns cum v-am scris mai sus să cunosc Biserica Adventistă și să mă botez. Aici este minunea lui Dumnezeu. Înainte de a pleca de-acasă, mi-am spus rugăciunea de dimineață și apoi am citit un psalm. Îmi pare rău că nu mai rețin care, dar pot spune că am plecat la doctor fără frică și curajoasă. Aveam o stare psihică extraordinară în ziua aceea. Mă simțeam altfel. Nu pot spune cum, dar era o stare de bine, de împăcare. Când am ajuns la doctor pe 21 decembrie 2006, ca să aflăm dacă mă operează, domnul doctor, după un examen amănunțit, mi-a spus că acel chist nu mai există și că sunt sănătoasă. Dar eu

i-am spus că în urmă cu o lună mai fusesem la un medic ginecolog care mi-a găsit alt chist pe ovarul drept și că este de 5,4 cm și că trebuie urgent să mă opereze. Eu l-am întrebat cum este posibil ca numai într-o lună de zile să-mi dispară chistul și de pe ovarul drept și de pe cel stâng. A spus că nu-și poate explica, dar că eu sunt sănătoasă și să vin din nou la control peste un an de zile. Acest lucru s-a întâmplat după ce eu am fost botezată. Eu nu voiam să merg la operație înainte de a mă boteza. Așa îi spuneam mereu soțului meu. Sunt sigură că a fost mâna Domnului care m-a scăpat de această operație. ■

Tatulea Marinela

*Nu avem a ne teme de nimic
pentru viitor, decât de a uita
felul în care ne-a călăuzit
Domnul și lecțiile pe care ni le-a
oferit El în istoria noastră.*

*(Ellen White, Schițe din viața mea, pag.
185, ed. 2004, București)*

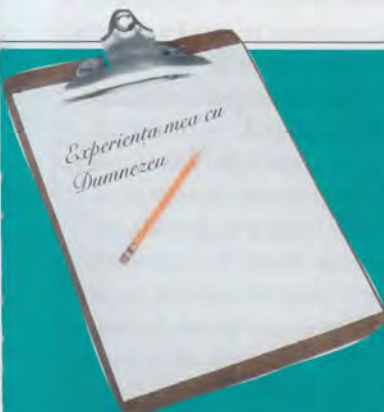

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante. De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;
e-mail: curierul@adventist.ro

„Pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” (Filipeni 1,21)

Confruntarea cu moartea

FLORIAN RISTEA

Inter-o vineri după-amiază, aproape de asfințitul soarelui, am ridicat receptorul telefonului să formez numărul lui Alexandru. Aflasem că fusese diagnosticat cu leucemie și doream să-l încurajez sau, pur și simplu, să-i dau de înțeles că îmi pasă, că și eu sunt unul dintre cei care se roagă pentru el. Medicii îi mai dăduseră o șansă pentru a scăpa de moarte: transplant de măduvă într-o clinică din străinătate. Costul operației: 140.000 euro, pe care trebuia să-i strângă în trei luni de zile. Altfel, cam atât mai avea de trăit. Din ziua aceea, totul s-a schimbat pentru el. La cei 40 de ani, a început să se confrunte cu gândul morții. Durerea sufletească a soției, a copilului și a părinților lui este greu de descris în cuvinte. Se întorsese deja de la prima sedință de chimioterapie. Imunitatea organismului său era foarte scăzută și trăia izolat în camera sa, comunicând cu lumea de afară doar prin firul telefonului. Știam lucrul acesta și tocmai de aceea am dorit să-i telefonez. În următorul moment, am pus receptorul la locul lui. Ce să-i spun?

Creștinul pe pragul veșniciei

Nu-i deloc ușor să vorbești cu o persoană căreia i s-a pus un astfel de diagnostic. Nu știi cum gândește, nu știi dacă mai speră sau dacă s-a resemnat. Mai mult decât atât, în cazul în care persoana este descurajată sau chiar înfricoșată de gândul morții este cu atât mai greu. Am vorbit odată cu un creștin muribund care mi-a mărturisit că se temea de moarte. Sper că citirea prețioaselor făgăduințe ale Sfintei Scripturi și rugăciunea mea lângă patul lui să-l fi ajutat în acele clipe teribile și solemne. Însă m-am cutremurat la gândul că un adventist se temea de moarte. De atunci mă tot întreb: ce

mesaj transmite un creștin adventist prin atitudinea sa în fața morții? Și, de ce nu, mă întreb cum m-aș comporta eu într-o asemenea situație. Cred că, mai mult decât oricare altă încercare a vieții, confruntarea cu moartea ne arată ce fel de temelie este aceea pe care am clădit.

Și împărații se tem de moarte?

În îndurarea Sa, Dumnezeu ne-a lăsat astfel de pilde în paginile Sfintei Scripturi, pentru a nu fi surprinși nepregătiți de clipa morții. Unul dintre cele mai cunoscute exemple este bunul împărat Ezechia (vezi Isaia 38) care, într-un moment al vieții sale, „a fost bolnav pe moarte”. Era încă tânăr și, evident, nu-și făcuse socotelile să încheie viața. Acest lucru îl dovedește atitudinea sa atunci când prietenul său, prorocul Isaia, i-a spus: „Pune-ți în rânduiala casa, căci vei muri și nu vei mai trăi”. Bântuit de gândul morții, care nu dă pace nimănui în astfel de situații, Ezechia a întors spatele solului și soliei (vers. 2) și a început să se agățe cu disperare de viață. În rugăciunea și în lacrimile sale (vers. 3), ca și în psalmul pe care l-a compus după vindecarea sa, se simte deznădejdea cu care cel ce se înecă se atârna de orice pai. Lăsând deoparte miracolul vindecării sale, evidențiat cu precădere de cei mai mulți dintre noi, Dumnezeu ne invită să medităm și la atitudinea sa în fața morții. Dacă și împărații se tem de moarte, ce mai putem aștepta de la ceilalți? Cum ar fi, de pildă, ca un creștin confruntat cu iminența morții să se comporte asemenea lui Ezechia? Ce se va alege de speranța pe care el a predicat-o altora, când el însuși este speriat de moarte? Cum pot membrii familiei sale și cunoscuții săi să prindă curaj și încredere văzându-i disperarea?

„Mirosul morții” sau „parfumul vieții”?

Chiar dacă suntem înclinați să compătimim o astfel de persoană, o mare responsabilitate apasă asupra celui aflat în perspectiva morții. Apostolul Pavel ne scrie în 2 Corinteni 2,14-16 că noi, creștinii, suntem „o aromă a lui Hristos”, „un miros al morții” sau „un parfum al vieții”^a față de semenii noștri, inclusiv atunci când suntem pe patul de moarte. S-a întâmplat într-o localitate din sudul țării, unde credincioșii adventiști așteptau din zi în zi despărțirea de o soră a cărei viață se apropia de „capătul drumului”. Nu pentru că ar fi fost prea bătrână, ci pentru că boala aproape că o răpusesse. O vecină, care nu împărtășea credința adventă, a venit – așa cum se obișnuiește – s-o vadă pentru ultima dată. Nu știu cât a durat vizita. Știu însă, din spusele ei, că s-a întors tulburată acasă și, fără altă vorbă, i-a spus soțului: „Bărbate, începând de astăzi, eu sunt adventistă!” Iar nedumerirea acestuia a primit următorul răspuns: „Sigur este ceva! Ce am văzut eu la țata Florica n-am văzut în viața mea, la nimeni! Aș vrea să mor și eu așa!” Și s-a ținut de cuvânt. Inutil să mai adăugăm ce anume văzuse la sora Florica.

O veste bună sau una rea?

Unul dintre cele mai delicate lucruri este să ajuți un muribund să accepte gândul morții. Nu este tocmai plăcut, dar este necesar. Pentru o persoană care este oricum asaltată de gândul morții, o solie ca aceea adusă de Isaia lui Ezechia poate cădea ca un trăsnet, spulberând ultimul dram de speranță. Dar, a legăna pe un astfel de om în speranțe false („Va fi bine, o să vezi...”) sau a-i ascunde adevărul în legătură cu diagnosticul său este păcat. Înseamnă a-l priva pe nefericitul om de șansa de a întâmpina pregătit clipa morții, afectându-i poate chiar destinul veșnic. Din acest motiv, solia lui Isaia a fost o veste bună. Și întotdeauna este așa. Cător oameni le este făcută această favoare de a fi anunțați personal să se pregătească de moarte? Nu ar fi

un lucru extraordinar să știm când va veni moartea, în loc să ne surprindă nepregătiți? Accidente și tragedii sunt destule și printre credincioși. De aceea, când Dumnezeu anunță și oferă timp de pregătire pentru moarte nu poate fi o veste rea, ci una bună. În cartea sa *Unde este Dumnezeu când sufăr*, Phillip Yancey recomandă cu seriozitate discuția despre moarte cu cei aflați aproape de ea. Ei oricum sunt frământați de gândul acesta, chiar dacă cei apropiați doresc să-i menajeze în privința aceasta. Am fost la patul unor suferinzi care, deși nu fuseseră informați despre evoluția bolii, intuiau totul și încercau să-i menajeze ei pe cei apropiați. A ajuta astfel de persoane, poate chiar cei dragi nouă, să accepte gândul morții și să treacă încrezători în veșnicie este un serviciu pe care îl datorăm acestora.

A fi pregătiți oricând pentru confruntarea cu moartea înseamnă a ne păstra încrederea și pacea sufletească în orice situație, inclusiv atunci când diagnosticul poate fi unul tulburător.

Pe urmele Mântuitorului

Un paradox al creștinismului biblic este faptul că Dumnezeu îi invită pe credincioși să accepte gândul morții în orice moment, nu doar atunci când moartea nu mai poate fi evitată. „Tu nămintea mea trecut-ai / Eu pe urme-Ți calc în veci” se aude ecoul unui vechi imn advent. De pe paginile Scripturii, Mântuitorul ne invită să-I urmăm exemplul, confruntându-ne cu moartea așa cum El Însuși a făcut-o. În ultima parte a lucrării Sale pământești, le-a spus de mai multe ori ucenicilor „că are să fie omorât” (Matei 16,21). Și, cu toate că știa ce avea să I se întâmple, „când s-a apropiat vremea... Isus Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9,51). A mers conștient și hotărât către moarte, fără să plângă, așa cum făcuse Ezechia: „În cei mai buni ani ai vieții mele

trebuie să mă duc la porțile locuinței morților” (Isaia 38,10). Asemenea Lui, apostolul Pavel a declarat: „Sunt gata... clipa plecării mele este aproape.” (2 Timotei 4,6). Nu există altă cale de a scăpa de frica morții decât aceea de a ne accepta moartea și de a fi gata să ne confruntăm cu ea în orice moment. A fi pregătiți oricând pentru confruntarea cu moartea înseamnă a ne păstra încrederea și pacea sufletească în orice situație, inclusiv atunci când diagnosticul poate fi unul tulburător.

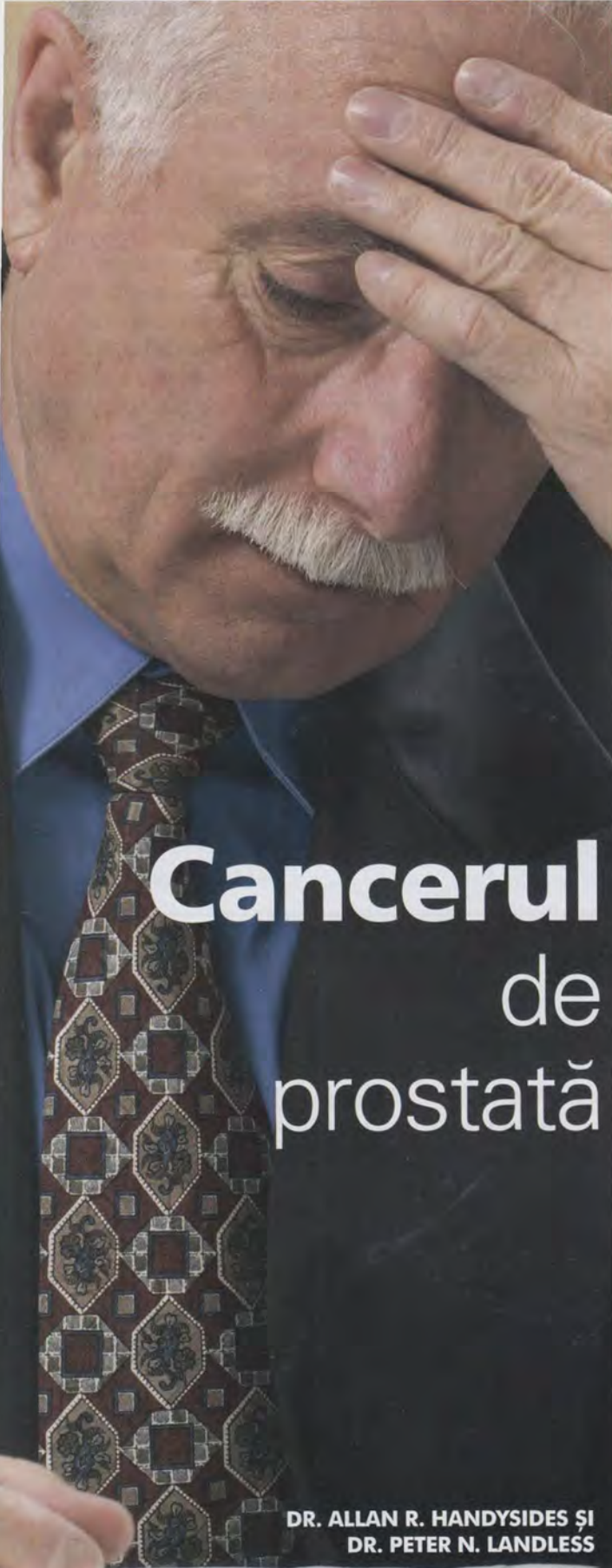
Cu rugăciune și cu un anumit plan în minte, am ridicat din nou receptorul. „Alo, ce mai faci, Alexandru?” am rostit ținându-mi respirația, pentru a înțelege din primele cuvinte și din tonul vocii în ce stare sufletească se afla. „Mulțumesc, sunt bine... în limita posibilului!” Dacă nu aș fi știut cât de bolnav era și în ce situație disperată se afla (omenește

vorbind), din răspunsul lui nu mi-aș fi dat seama. Cu același ton optimist, pe care îl cunoșteam, mi-a spus fără ocol: „Dacă Domnul vrea să mai trăiesc, mă bucur; dacă El vrea să mor, sunt gata! M-am predat în mâinile Lui și nu-mi pare rău dacă va trebui să mor. Știu în cine am crezut!” Mi-am înghițit cuvintele și am lăsat lacrimile să curgă. Nu de durere, ci de bucurie. Căci, nu oricând ne este dat să auzim asemenea declarații. ■

¹ 2 Corinteni 2,15.16 – Noua Versiune Internațională (NIV) a Bibliei.

Florian Rîstea,
pastor,
Conferința Oltenia

Cancerul de prostată

DR. ALLAN R. HANDYSIDES ȘI
DR. PETER N. LANDLESS

Întrebare: Am șaptezeci și opt de ani și, la un consult recent, mi s-a depistat un nivel crescut al antigenului specific de prostată (ASP). Medicul meu nu a simțit la palpare niciun fel de anomalie, dar două biopsii au confirmat existența celulelor canceroase. Medicul mi-a propus o „expectativă supravegheată”. Ce credeți?

Răspuns: Cancerul de prostată este des întâlnit la bărbații mai în vârstă. Se spune că, dacă ar trăi suficient de mult timp, toți bărbații ar ajunge să dezvolte această afecțiune. Iar comportamentul acesteia nu este uniform. Cancerul de prostată este clasificat în funcție de scorul numit „Gleason”, care urmărește nivelul de agresivitate al bolii. Dacă este ridicat, scorul denotă un progres rapid de cancer.

În majoritatea cazurilor de cancer de prostată, evaluarea nivelului de dezvoltare se realizează folosind o scală cu măsurare locală, care ia în calcul nodulul limfatic și implicarea metastatică.

Desigur, cu cât cancerul este diagnosticat mai curând, cu atât este mai bine atât pentru surprinderea stadiului de dezvoltare, cât și pentru prognoză. Cancerul de prostată poate fi foarte greu sesizabil la unii bărbați. Într-un grup de bărbați cu un cancer incipient, cu scorul Gleason scăzut și cu nivelul scăzut de ASP (antigen specific de prostată), cancerul reiese la puține dintre biopsii. Chiar și atunci, mai puțin de 50% dintre cazuri par să necesite supraveghere.

Desigur că și vârsta este un factor foarte important. Bărbaților până la șaiszeci și cinci de ani li se prescrie un tratament mai intens, potrivit pentru natura cancerului lor, care este mai agresiv.

„Așteptarea supravegheată” trebuie să aibă accentul pus pe „supraveghere”. Este necesară o monitorizare strictă. O creștere rapidă a ASP-ului, o schimbare a scorului Gleason în urma biopsiilor sau o creștere în volum, descoperită la palpare, indică necesitatea unei intervenții.

Unii se pot întreba: „Dar de ce să aștept?” Pentru unii, speranța de viață poate fi cu mult mai redusă decât evoluția cancerului. Toate tratamentele atrag un risc semnificativ de complicații. Printre acestea, se numără impotența, incontinența urinară și posibilitatea iritării rectale în urma iradierii de orice fel.

Trebuie introdus în ecuație și confortul pacientului aflat în expectativă. Unii se simt mai încurajați dacă atacă puternic boala, în timp ce alții preferă o abordare mai precaută. Dacă medicul dumneavoastră urolog vă supraveghează îndeaproape și aveți o tumoră mai puțin agresivă, este foarte posibil să trăiți mulți ani și să vă sfârșiți viața din cauze independente de această stare.

Un studiu recent, realizat la John Hopkins, a vizat treizeci și opt de bărbați care se încadrau în categoria „expectativă supravegheată”. Aceștia s-au descurcat la fel de bine ca alți o sută cincizeci de bărbați care au suportat o intervenție chirurgicală imediată.

Se fac multe cercetări în acest domeniu. Descoperirile din fiecare an îmbunătățesc speranța de vindecare.

Pentru cititorii care se întreabă ce poate fi făcut pentru a preveni cancerul de prostată, datele actuale nu

stabilesc nicio legătură între activitatea sexuală și această afecțiune. Bărbații cu pielea de culoare închisă prezintă riscuri mai mari, în special în zone de climă nordică. Aceasta sugerează că vitamina D – vitamina „luminii solare” – poate fi un factor de protecție important împotriva cancerului de prostată.

Licopenul descoperit în tomate și eliberat în mai mare măsură prin gătit poate fi, de asemenea, protector, precum și consumul moderat de produse din soia. Seleniul conținut în nuci de Brazilia este și el un adjuvant de protecție.

Unul dintre factorii pe care nu prea îi putem influența este predispoziția genetică. Atunci când există o tendință puternică în familie, se recomandă o vigilență crescută.

Întrebare: De când a murit soția mea, mă simt destul de singur. Am fost dintotdeauna o persoană timidă. Fiica mea spune că am nevoie să mă socializez mai mult și că nu este sănătos să fiu atât de mult singur. Este adevărat?

Răspuns: Este imposibil de dat un răspuns cu privire la cât de periculoasă este singurătatea pentru starea dumneavoastră de sănătate. Știm, de exemplu, că în urma unui atac de inimă, persoanele care au putut răspunde

afirmativ la întrebarea: „Vă arată partenerul de viață dragostea sa?” s-au recuperat mai bine decât cele care au răspuns negativ.

Realitatea demonstrează că o stare bună de sănătate este prezentă în categoria celor care merg regulat la biserică și sunt implicați în activități sociale.

Cu toate acestea, singurătatea este destul de subiectivă. Unii se simt singuri chiar într-o casă cu o familie foarte activă, în timp ce alții se simt bine deși locuiesc singuri.

Posibilitatea de deplasare – de exemplu prin posedarea unui autoturism și șofat – poate reduce sentimentul de singurătate. Desigur, există bolnavi nedeplasabili din pricina condiției lor.

Adesea, depresia ne umbrește viața, fără ca măcar să fim conștienți de aceasta. Sentimentele de devalorizare și de disperare amplifică singurătatea resimțită.

Un raport din „Chicago Health Aging and Social Relations Study” arată că hipertensiunea este influențată de singurătate. Nivelul crescut al presiunii arteriale este comparabil cu acela corespunzător persoanelor sedentare sau cu probleme de obezitate.

Dacă vă simțiți singuri, luați măsuri. Faceți voluntariat la un spital, la o

bibliotecă sau la un cămin de bătrâni. Dacă aveți energie, oferiți-vă ajutorul pentru un club de copii. Puteți chiar să preparați fursecuri. Implicați-vă voluntar la biserică. Veți fi apreciat și veți găsi prieteni. Acceptați invitația de a ieși din casă. Mulți oameni singuri sunt propriii lor mari dușmani, pentru că se izolează.

Nu uitați, Dumnezeu vă iubește la fel de mult ca pe toți ceilalți. Încercați să vă relaxați mai mult. Mulți oameni singuri se înlanțuie în reguli și regulamente. Fiți dumneavoastră înșivă! ■

Allan R. Handysides – Medic chirurg, membru al Royal College of Physicians, al Royal College of Surgeons și al American College of Obstetricians and Gynecologists, este director al Departamentului pentru Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

Peter N. Landless – Medic, chimist, membru în Florida Association of Community Colleges, director executiv al International Chiropractic Pediatric Association și director asociat al Departamentului pentru Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

Adventist Review, ianuarie 2007
Traducere: Oana Ghiga

Comentariul Biblic Adventist

Acest CD cuprinde:

- *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*,
- *Matthew Henry's Concise Commentary* (în limba engleză),
- *Biblia* în versiunea Cornilescu,
- *Biblia* în versiunea King James (în limba engleză),
- *Dictionarul explicativ al limbii române*.
- Toate titlurile enumerate sunt integrate în programul Theophilos.

În luna iulie, puteți achiziționa cd-ul la prețul promoțional de 69 RON. Pentru comenzi, accesați website-ul www.adventist.ro, telefonic la 021.269.0338, 0744.388.030 sau trimițând un email la adresa sdabc@adventist.ro

Întâlnirea foștilor deținuți pe motive de conștiință

Asociația Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință aduce la cunoștință că întâlnirea din acest an va avea loc pe data de 8 septembrie 2007 (Sabatul II al lunii), la Biserica Adventistă din Sibiu, Str. N. Teclu, nr. 4.

Timpul a rărit mult rândurile lor, iar întâlnirile sunt tot mai emoționante. Crește dorul care întărește nădejdea că, în curând, rândurile se vor întregi și vom fi toți împreună cu Domnul în Împărăția Sa. Să fie sub privirea Domnului călătoria spre Sibiu, iar întâlnirea cu frații să fie un prilej de bogate binecuvântări.

Pentru mai multe informații, sunați la tel. 0233224296 sau 0745329699

(Titu Mihalache)

ASEF la Centrala Atomoelectrică din Cernavodă

Conducerea Centralei Atomoelectrice din Cernavodă a invitat reprezentanți ASEF, Filiala Constanța, să prezinte angajaților unității programele Asociației. După prezentarea generală a programului nostru, a urmat o serie de întrebări puse de cei 100 de participanți. Conducerea a insistat să venim cu toate programele ASEF în acest loc și ne-a promis că ne va asigura toate condițiile pentru a forma grupe de renunțare la fumat și cluburi de sănătate, la care angajații vor putea participa în timpul

programului de lucru. Sperăm ca, în urma slujirii noastre, să se producă o explozie... de sănătate la Centrala Atomoelectrică din Cernavodă.

(Tiberius Georgescu / AARC Muntenia)

Ellen G. White – mesagerul Domnului pentru biserica rămășiței

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din localitatea Valea Mare, jud. Gorj, a rețrăit, în Sabatul din 26 mai 2007, atmosfera de început a Mișcării Advente, prin organizarea întregului Sabat sub deviza „Ellen White – mesagerul Domnului pentru biserica rămășiței”. Predicile au subliniat continuitatea darului profetic de-a lungul secolelor, cu accent pe manifestarea lui în cadrul bisericii rămășiței, în persoana lui Ellen White. Seminarul organizat după-amiază i-a familiarizat pe cei prezenți cu amănunte din viața și lucrarea lui Ellen White și a reafirmat dovezile autenticității darului ei profetic. A participat ca invitat Florian Cîrnu, responsabilul Departamentului Spiritul Profetic din Conferința Oltenia. Participanții și-au manifestat încrederea în călăuzirea lui Dumnezeu prin profetii Lui din toate timpurile.

(Cornel Popescu / AARC Oltenia)

Proiecte T 25

Începând cu Sabatul din 26 mai și continuând pe o perioadă de o săptămână, elevi din clasele a XI-a și a

XII-a, de la Liceul Teologic Adventist din Craiova, susțin o serie de prezentări bazate pe rugăciunea „Tatăl nostru”, în cadrul proiectului T 25, în localitățile Filiași și Almaj. Cei trei prezentatori principali din fiecare localitate (Ovidiu Dascălu, Alexandru Badea, Ciprian Drăguș în Almaj și Sebastian Ghenghea, Andrei Preda, Adelin Bortis în Filiași) sunt puternic susținuți de colegii lor care au în grijă pastila de sănătate din program, partea muzicală și activitățile pentru copii. Campaniile lor se bucură în momentul de față de un număr în creștere de musafiri care, atrași de mesajul plin de viață și creativ prezentat al tinerilor, continuă să vină, aducându-și și prietenii sau cunoștințele apropiate. Însă dintre toți, cei mai încântați sunt copiii pentru care tinerii de la liceu pregătesc seară de seară un program special, separat, adecvat vârstei lor.

(Cristina Neagu / AARC)

Din nou împreună la Rebeca

În perioada 27-29 iulie, se va organiza, în campusul Institutului Teologic Adventist de la Cernica, o întâlnire pentru cei care doresc cunoaștere și prietenie în vederea căsătoriei. Pentru cazare este pus la dispoziție căminul studentesc, 30 lei/noapte. Telefon și adresa de contact, Daniel Duță 0740.115.166, danielduța66@yahoo.com.

(Daniel Duță / AARC)

S T I R I

Seminarii în licee

Liceeni din Râmnicu-Vâlcea și Curtea-de-Argeș au avut parte, în ultima perioadă, de o serie de seminare, adresate lor sub titlul TenT'in, susținute de directorul Departamentului de Tineret din Conferința Oltenia, fr. George Șchiopu. Seminarele au abordat teme de interes în rândul tinerilor, ispite și probleme cu care aceștia se confruntă, dar și posibile soluții pentru fiecare dintre ele: imaginea de sine, drogurile, sexualitatea, singurătatea etc.

Pe măsură ce seminarele se desfășurau, sălile de festivități ale liceelor în care au fost susținute, Liceul „Mircea cel Mare” (Râmnicu-Vâlcea) și Liceul Forestier (Curtea-de-Argeș), s-au dovedit a fi tot mai neîncăpătoare. Pentru că seminarul s-a bucurat de succes atât în rândul elevilor, cât și al profesorilor, care și-au manifestat aprecierea pentru interesul acordat educației acestei categorii de vârstă, cadrele didactice au solicitat continuarea, pe viitor, a colaborării cu Asociația Exploratori, în numele căreia au fost organizate acestea.

(Cristina Neagu / AARC)

Botez la Timișoara III

În perioada 18 mai – 2 iunie 2007, Biserica Adventistă Timișoara III a coordonat un program de vestire a Evangheliei într-o sală publică din „Piața 700” din Timișoara. Vorbitoarii au fost William Elliot, din Insulele Virgine (SUA), care a prezentat cele 16 teme din ciclul „Speranța pentru mâine” și soția sa, Drucilla, care a susținut punctele de sănătate. În sala de 170 de locuri, prezența a oscilat între 50 și 160 de participanți, dintre care între 15 și 35 de persoane au fost vizitatori.

Sabatul din 2 iunie a marcat sărbătoarea botezului a șapte suflete: Maria, Tibi, Cristina, Georgiana, Damaris, Carmen și Simi sunt cei care au hotărât să-și înmormânteze trecutul și să trăiască o viață nouă, biruitoare prin Domnul Isus Hristos. Cele aproape 250 de persoane, prezente în curtea bisericii, unde s-a desfășurat programul, au asistat la mărturia lor de credință. Într-o societate care se îndreaptă vertiginos spre secularizare, asemenea evenimente sunt adevărate „oaze”, ce revitalizează credința. Programul dimineții de Sabat s-a încheiat cu o mare masă de părtășie, ocazie de cunoaștere,

Implicarea membrilor laici în conducerea bisericilor locale

Unul dintre secretarii Asociației Pastorale a Conferinței Generale, fr. Jonas Arrais, de origine braziliană, călătorește aproximativ 200 de zile, anual, pentru a-i împuternici cu autoritate pe conducătorii bisericilor locale. Pe lângă această activitate solicitantă, în timpul scurs din anul 2005, când a fost ales, a sprijinit dezvoltarea versiunii engleze a buletinului în format electronic *Elder's Digest*, a cărui cifră de abonați a atins impresionanta cifră de 60.000 de abonați de la 3.000 câți erau cu mai puțin de un an și jumătate în urmă.

Motivul celor aproximativ 200 de zile anuale de călătorie este concepția fr. Arrais că Biserica Adventistă va fi condusă în viitor de membri laici, fiindcă „Dumnezeu, când a încredințat misiunea Bisericii nu a încredințat-o doar pastorilor sau doar laicilor, ci a fost încredințată tuturor, iar Biserica Adventistă se dezvoltă rapid în țările în care membrii laici sunt implicați în conducerea bisericii. În întreaga lume sunt aproximativ 25.000 de pastori și de zece ori mai multe biserici. Există unii pastori, în unele zone din Brazilia sau Filipine, care au în grijă 40 de biserici și grupe. De aceea există prezbiterii și conducătorii bisericilor locale pentru a supraveghea buna funcționare a bisericilor. În unele zone, mulți dintre membrii laici nu au instruire în

domeniul teologic și nici prea multă școală. Cuvântul-cheie este instruirea. Credeți că cei 25.000 de pastori vor reuși să termine lucrarea?”

Un mijloc pentru a ajuta instruirea acestor conducători ai bisericilor este acest buletin *Elder's Digest*, care conține, săptămânal, o schiță de predică și alte materiale ajutătoare, care sunt traduse și în alte limbi pentru populația din întreaga lume.

(Ansel Oliver / ANN)

Informații vitale despre substanțele cancerigene

În numărul 36 al Buletinului SănătatePLUS, publicat miercuri, 13 iunie, de Editura Prisma, a apărut sub titlul „Față în față cu substanțele cancerigene” un material informativ despre substanțele cancerigene din alimente. Articolul conține un tabel cu câteva zeci de carcinogeni și mutageni din alimente uzuale, cum ar fi pâinea, diverse fructe și legume etc. și prezintă câteva principii esențiale pentru a discerne între cancerigenii cu adevărat periculoși pentru om și cei care prezintă doar un risc teoretic. Articolul poate fi lecturat în forma sa completă pe site-ul www.sanatateplus.net. la secțiunea Sanovigilență.

Buletinul SănătatePLUS conține știri, studii și informații de actualitate din domeniul medicinei și al unui stil de viață sănătos, opinii echilibrate despre cele mai fierbinți subiecte de sănătate, precum și informații din domeniul

educației pentru sănătate. Buletinul SănătatePLUS apare o dată la două săptămâni și este distribuit prin email, tuturor celor care solicită expedierea lui.

(Valentin Nădășan / Editura Prisma)

Centenarul Corului adventist la Zimnicea

Preț de o oră și jumătate, zona centrală a orașului Zimnicea a răsunat de acordurile plăcute ale muzicii adventiste, realizate de corul reunit al bisericilor din Teleorman, condus de Alina și Doru Dobrică. Programul a cuprins: un punct de introducere în ambianța religioasă a momentului realizat de reprezentantul Conferinței Oltenia, Ciprian Crăciun, piesele muzicale introduse de câteva date despre autor și conținut, un duet și solo realizat de Alina Dobrică și Ciprian Crăciun.

Ținuta decentă a fost apreciată de viceprimarul orașului, prezent la eveniment, căruia i s-a înmănat o amintire (un inger cu o făclie), simbol al laudei și al călăuzirii lui Dumnezeu.

Participanții – membri din diferite biserici din Teleorman și locuitorii orașului au trăit momente înălțătoare, unii dintre ei mărturisind că așa ceva nu s-a văzut la Zimnicea niciodată.

Acolo unde cuvintele se termină, muzica își continuă lucrarea, și acest lucru nu dorim să se întâmple și pentru toți cei care au ascultat muzica și versurile cântecelor corului teleomănean.

(Adrian Trifan / AARC Oltenia)

Ș T I R I

bucurie și discuții spirituale. Cei care doresc să vadă imagini de la eveniment și să asculte prezentările pot accesa site-ul bisericii noastre: www.adventisttm.org

(Pavel Memete / AARC Banat)

Festivalul Fanfarei la Peretu 2

Ediția a V-a a Festivalului Fanfarei din Peretu 2 a avut loc pe data de 28.04.2007. Fanfara din Peretu, care împlinește 15 ani de existență, a susținut acest program ce a avut mottoul psalmistului: „Sunați din trâmbiță!” (Ps. 81,3). Cuvântul a fost rostit consecutiv de cei șapte pastori prezenți la acest eveniment. Atmosfera cerească s-a făcut simțită prin Cuvânt și muzică. Fanfara a fost de-a lungul timpului deschizătoare de drumuri în acțiuni de vestire a Evangheliei, ceremonii de nuntă sau înmormântare. Existența ei este puternic legată de „explozia” adventismului în zona Peretu. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ea și Îl rugăm pe El să-i poarte de grijă.

Se dorește ca, anul viitor, acest festival să fie unul național. De aceea, pentru schimb de experiență, dirijorul acestei formații, fr. Emil Mavru, poate fi contactat la telefon:

0247/327.241 sau 0765/661.126 sau la adresa de e-mail: mavruemil@yahoo.com (Emanuel Unteșu / AARC Oltenia)

Festivalul licuricilor bănățeni

Sâmbătă, 2 iunie 2007, în comunitatea Betel din Arad, a avut loc festivalul licuricilor din Conferința Banat, la care au participat aproximativ 100 de copii împreună cu instructorii și familiile lor. Desfășurat sub mottoul „Țesut cu dragoste”, festivalul a inclus și finala programului „Micii predicatori”, astfel că printre prezentările licuricilor erau inserate și mesaje spirituale ale acestora. Pentru acest eveniment, fiecare grupă a avut de pregătit un moment de prezentare, care a inclus: imnul, deviza și istoricul acesteia și unul de prezentare într-un mod creativ a mottoului festivalului „Dorca”, acesta fiind personajul pe care au ales să-l aducă în prim plan organizatorii evenimentului. Astfel, membrii și oaspeții Comunității Betel, printre care s-a numărat și fr. Mihai Maur, au avut parte de mesajul țesut cu dragoste al licuricilor.

(Cristina Neagu / AARC)

OANA GHIGA

Uf, de-abia aștept să iau vacanță! M-am săturat să tot fac teme...

De la o vreme, Ionuț nu mai prididea cu vâlcăritul. Azi așa, mâine așa, până când s-au scurs și ultimele zile de școală.

În sfârșit, vacanță! În prima zi, Ionuț s-a trezit din obișnuință. S-a dus și s-a spălat pe față. După câteva stropituri bune cu apă rece, a început să se dezmeticească. Și-a dat seama că nu are școală și s-a întors în pat. Păsările ciripeau de zor la fereastră. Ionuț și-a tras perna pe urechi și a încercat din nou să adoarmă. Aș! Păsărilor nici că le păsa de somnul lui.

Ei, nu-i mare pagubă! Ionuț și-a făcut curaj, a mâncat pe îndelete și, după rutina obișnuită, mama l-a întrebat:

- Ce ai de gând să faci astăzi, Ionuț?
- Să mă joc, a conchis el.
- Toată ziua?
- Păi nu sunt în vacanță? se miră

Ionuț.

– Dar ce înseamnă să fii în vacanță? îl iscodi mama.

– Înseamnă să nu mă duc la școală, nu am teme, deci am timp să mă joc.

– Joaca face bine, este un lucru bun.

Uite, eu îți propun să facem un program.

– Cum adică? șovăi Ionuț. Așa, ca la școală?

Sărmăluțe de vacanță!

– Nu. Un program la care tu să te gândești și să stabilești ce să conțină.

– Așa da, se luminează Ionuț.

Mama și Ionuț s-au așezat împreună pe canapea. Au luat o foaie de hârtie și un creion și au început să stea de vorbă. Ce trebuie să conțină un program? În primul rând, un timp pentru masă și pentru somn. Doar este vacanță, iar băiatul trebuie să se odihnească și să prindă puteri. Nu au stabilit o oră prea fixă pentru dimineață, astfel încât Ionuț să poată dormi liniștit. Însă au apreciat timpul necesar mesei și ora pentru prânz. Apoi, au trecut și ora pentru momentul familial de seara. Ionuț și-a stabilit singur un timp pentru lecțiune, dimineața. Mai rămăneau niște ore frumoșele în prima jumătate și în a doua jumătate a zilei. Ce să pună în ele? Ceva pentru ca Ionuț să se simtă bine și care să îl ajute să crească frumos.

Ei, dar ce le place băieților? Unora le place fotbalul, altora le place să prindă gărgărițe sau gușteri, altora le place să meargă pe bicicletă sau să citească, altora le place să cânte sau să picteze și altora le place să meștească ceva.

Lui Ionuț se pare că îi plăceau toate acestea și încă ceva pe lângă, așa că a fost nevoie să facă vreo șapte coloane, apoi să împartă activitățile pe zile.

După ce au vorbit mai detaliat despre ce anume ar putea citi sau lucra pentru el sau pentru tema de vacanță și după ce au stabilit cât timp să rezerve acestor activități, cei doi s-au uitat îndelung pe program, iar mama a spus:

– Ionuț, să știi că te pricepi să faci planuri. Îmi plac hotărârile tale, dar vād

că ți-a mai rămas timp. Poți să oferi și altcuiva din timpul tău?

Ionuț s-a uitat pe program, a numărat orele și a recunoscut:

– Da, asta așa e. Am uitat să spun cu ce te ajut. M-a luat valul cu vacanță cu tot!

– Nu-i nimic. Sunt sigură că se va găsi pentru tine ceva de făcut în fiecare zi. Și poate că vom putea face și noi, ca familie, ceva drăguț pentru alții. Eu propun să ne gândim la aceasta la fiecare început de săptămână. Ești de acord?

Ionuț a încuviințat.

– Acum am reușit să umplem fiecare zi! Ha-ha! Avem zile „umplete”.

– Că bine zici! Am făcut un fel de sărmăluțe de vacanță. Vezi? Avem de toate în ele...

Asta este povestea lui Ionuț. La tine a venit vacanța? Nu ți-ar fi poftă de niște zile frumoase și pline ca niște sărmăluțe? Ai putea să le pregătești cu mama, cu tata sau cu bunicii, rugându-i să te ajute să scrii un program conținând activități care îți fac plăcere. Nu uita că, sărmăluțele sunt bune și gustoase atunci când gospodina pune în ele toate ingredientele, în măsură potrivită. Nu ți-ar plăcea să mănânci sărmăluțe umplete doar cu sare, nu-i așa?

Un program echilibrat cuprinde studiul de dimineață, mișcare suficientă, hrană sănătoasă și somn din belșug, lectură și exerciții care să ajute „roțițele” minții să nu

ruginească și activități de lucru și îndemănare. Nu uita să ajuți în fiecare zi pe cineva. Cu siguranță că te vei simți bucurios și important și îți vei face prietenii! ■

Ora familiei

- Invită-ți familia și discutați despre Ionuț. Dacă ți-ai pregătit deja „sărmăluțele de vacanță”, prezintă-le celorlalți. Dacă nu, acum poate fi o ocazie bună.
- Citiți Luca 2,52. Vrei și tu să crești așa? Ce presupune aceasta?
- Roagă un adult din familie să te ajute să te măsoară la tocul ușii în această vacanță.
- Roagă un adult din familie să te ajute să ții un jurnal. Poți desena sau scrie un lucru interesant care ți s-a întâmplat în fiecare zi, ceva nou ce ai aflat sau o bucurie pe care ai reușit să o faci cuiva. Îți doresc o vacanță cât mai plăcută și mai folositoare!

VOTĂM pentru Sabat!

TEODOR HUȚANU

Atunci, în jurul lui 19 mai, s-a iscat întrebarea dacă votăm în Sabat. În trei buletine electronice consecutive, *De la inimă la inimă*, am dat același răspuns: să votăm pentru Sabat! Votările nu sunt doar pe 19 mai, de aceea am reluat aici, în scris, bățile inimii din acele zile.

Referendumul și Sabatul – I (26.04.07)

Având în vedere că data stabilită pentru Referendum – 19 mai – este o zi de Sabat, ceea ce ar face imposibilă participarea la vot a credincioșilor adventiști din țară și din străinătate, a fost inițiat un dialog între Biserica Adventistă și autoritățile de stat, în vederea soluționării acestei situații. (...)

Ca străini și călători pe acest pământ, ne rugăm lui Dumnezeu pentru binele țării pământești, convinși fiind că El are planurile cele mai bune pentru întregul nostru popor, ca și pentru întreaga omenire. (...) Loialitatea față de Regele regilor este garanția credincioșiei și în „treburile” acestei vieți, dând mărturia unei nădejdi statornice, în mijlocul unei lumi aflate în permanentă schimbare. Dumnezeu să ne ajute să fim vrednici de chemarea Sa cerească!

Referendumul și Sabatul – II (10.05.07)

„Știți în ce împrejurări ne aflăm...” Din *Revista Presei* îmi stăruie în minte formularea: „Membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, precum și cei ai Cultului Mozaic țin sâmbăta ca zi sfântă de odihnă, astfel încât prezența la urne a credincioșilor celor două culte ar însemna o gravă încălcare a preceptelor religioase respective.” (ziarul *Azi*, 7 mai 2007). Ecolul asocierilor istorice ale evreilor cu creștinii/adventiștii nu poate fi nici ignorat, nici nesemnificativ. Cât despre posibilitatea noastră de a vota, este nimerit să avem fiecare o zi specială de rugăciune. „Și chiar dacă porunca nu se va schimba” – îmi spunea telefonic cineva care a dorit să rămână anonim – „rugăciunea este și mai puternică decât votul!” Amin!

Lumea în care trăim este plină de vești care seamănă leit cu cele din Apocalipsa. Deși, asemenea locuitorilor din Alaska sau din alte zone obișnuite cu mișcările seismice, e tot mai greu să ne lăsăm cutremurați de strigătul semnelor sfârșitului. Ele bat la mîntea și inima noastră, amintindu-ne de cel mai mare semn: vestirea globală a Evangheliei. De pe acest front, se vede cel mai bine cerul.

Iată o știre de ultimă oră: Cel ce vine, vine, și nu zăbovește! Și nu doar în vizită! Cine nu ar dori să fie asociat public,

universal și ireversibil cu Marele Evreu, Rădăcina și Sămânța lui David? Pentru aceasta, putem vota chiar azi, până la ce oră dorim: însă e bine să nu amânăm!

Referendumul și Sabatul – III (17.05.07)

Ce aș putea gândi despre Constituție, când pentru același subiect de discuție se argumentează paradoxal: „Nu este constituțional!”, „Este constituțional”? Desigur, Constituția poate fi revizuită, însă modul contemporan de „folosire” a Constituției trădează faptul că legea fundamentală nu mai este chiar atât de fundamentală.

Desigur, nu despre legislația pământească vreau să vorbesc, ci despre Constituția divină. Deși arhivă rămașul atacă nediscriminatoriu orice articol al Decalogului, totuși sigiliul divin din Legea morală – Sabatul – este sistematic ținut „sub foc încrucișat”. Cu toată istoria jertfelor pe acest front, cu toată lumina profetică despre iminenta încercare ținută în același punct, „relaxarea” modelului respectării Sabatului tinde să devină un semnal al „relaxării” atitudinii noastre față de Domnul Sabatului.

Din istoria biblică, știm că Sabatul a stat în centrul trezirilor și reformelor spirituale, după cum neglijarea lui a însemnat decădere și ruină spirituală.

Ce ton dă „conducerea” cu privire la Sabat (mai ales în contextul votării din 19 mai)? Răspuns: niciun ton! Cel care are dreptul să dea tonul a făcut-o deja: noi „luăm tonul”! Iar tonul nu s-a schimbat, deși Daniel anunța că va fi cineva care „se va încumeta” să facă așa ceva. Dar „dezlegări”? Poate Uniunea da dezlegări? Unica „legare” de care merită să fim dezlegați este cea a păcatului, sau a diavolului, iar Unicul care poate realiza această dezlegare este Mântuitorul Isus Hristos.

Fiind secetă mare în aceste zile, este nimerit să mijlocim la tronul harului pentru îndurare. Dar de seceta din sufletele arse și pustii cine se mai cutremură? Nu cumva seceta de afară arată insistent spre cea din interior? Domnul dă ploaie peste toată verdeața de pe câmp, dar câmpul inimii mele a mai înverzit anul aceasta?

Conform Constituției, iubirea de Dumnezeu ne definește iubirea față de semenii și față de noi înșine. Iar această Constituție este desăvârșită și rămâne în veac. Ea vorbește despre destinul nostru: alegerea ne aparține! ■

Teodor Huțanu,
președinte,
Uniunea Română

Institutul Teologic Adventist

*Chemat la existență de Dumnezeu, clădit pe Sfânta Scriptură și
ridicat pe temelia pusă de înaintași,
Institutul Teologic Adventist are menirea
de a forma oameni care să reflecte caracterul dăvin
în viața lor și să se dedice servirii semenilor,
după modelul Mântuitorului.*

Admitere 2007

Domeniul Teologie

Specializarea: **Teologie adventistă pastorală**

Cursuri de zi cu durată 3 ani (ciclul I de studii)

Diploma acordată: Licențiat în teologie

Sesiunea de vară: înscrieri: 9-16 iulie;
examen: 17-19 iulie

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 27 august - 3 septembrie;
examen: 4-6 septembrie

*Educația adventistă...
...o experiență care transformă viața TA
și a celor din jurul TĂU*

Domeniul Asistență socială

Specializarea: **Asistență socială**

Cursuri de zi cu durată 3 ani (ciclul I de studii)

Diploma acordată: Licențiat în asistență socială

Sesiunea de vară: înscrieri: 16-23 iulie;
interviu: 24 iulie

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 3-10 septembrie;
interviu: 11 septembrie

Domeniul Limbă și literatură

Specializarea: **Limba și literatura română-Limba și literatura engleză**

Cursuri de zi cu durată 3 ani (ciclul I de studii)

Diploma acordată: Licențiat în litere

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 3-11 septembrie;
interviu: 12 septembrie

Domeniul Științe ale educației

Specializarea: **Pedagogia învățământului primar și preșcolar**

Cursuri de zi cu durată 3 ani (ciclul I de studii)

Diploma acordată: Licențiat în științe ale educației

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 3-12 septembrie;
interviu: 13 septembrie

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Șos. Decebal, nr. 11-13, Cernica
077035, jud. Ilfov, România

Telefon/Fax: (+40) 021-255 58 65 (+40) 0744-68 51 23
E-mail: secretariat@institutadventist.ro

www.institutadventist.ro